

THANH CHÂU

# NHÂN CHỨNG CUỐI CÙNG



Đã được  
**Tuổi  
hồng**

# **NHÂN CHỨNG CUỐI CÙNG**

Tác giả: **Thanh Châu**

Xuất bản: **Tuổi Hoa**

Loại **Hoa Đỏ**

Ebook: **nguyenthanh-cuibap**

Text: **tusachtuoihoa**

# Mục lục

[1](#)  
[2](#)  
[3](#)  
[4](#)  
[5](#)  
[6](#)  
[7](#)  
[8](#)  
[9](#)



**L**ễ sinh nhật thứ 52 của ông Lê Mai, một vị chánh án hồi hưu được tiếng là thanh liêm trong ngành tư pháp, được tổ chức thật long trọng tại biệt thự Hồng Hoa, tư thất của ông Lê Mai. Buổi dạ hội hóa trang tối hôm đó được sự tham dự của rất nhiều bạn bè, mỗi người hóa trang một cách, và khéo léo đến nỗi không còn nhận ra nhau nữa. Không khí ồn ào, vui vẻ lan tràn trong bữa tiệc và nổi bật nhất là tiếng đàn dương cầm của chủ nhân, tiếng đàn vui tươi, rộn rập trước sự tán thưởng của mọi người. Nhưng riêng Nguyễn Phương, chàng họa sĩ trẻ tuổi lại có một cảm tưởng khác biệt hơn. Tiếng đàn vui tươi, rộn rã thật nhưng sao Nguyễn Phương lại thấy một vẻ réo rắt, u uẩn như chứa chất một tâm sự buồn bã. Bất giác, chàng ngừng lên nhìn ông Lê Mai. Với mái tóc bạc trắng do tuổi đời chồng chất, ông Lê Mai đang thả hồn theo tiếng nhạc, ánh mắt tựa hồ đang theo dõi một thế giới xa xăm nào khác. Thái độ có vẻ quá cách biệt với những cung đàn rộn rịp cho phép Nguyễn Phương tin tưởng vào sự nhận xét vừa rồi. Nhưng chàng họa sĩ cũng không có thời giờ suy nghĩ thêm vì tiếng đàn đã chậm dần và chấm dứt. Tiếng vỗ tay vang lên rộn rập và chủ nhân nói lớn:

- Bây giờ xin mời các bạn qua phòng triển lãm họa phẩm, tôi sẽ dành cho các bạn một sự ngạc nhiên.

Nguyễn Phương nốt gót theo đám đông sang phòng bên. Có khoảng gần 100 bức tranh được sắp xếp thứ tự và đúng như lời ông Lê Mai, tất cả mọi người đều sửng sốt. Những họa phẩm đều trái với mọi sức ước đoán vì phần lớn mang một màu sắc tối, xám đen và nhất là nét vẽ hay đứt đoạn, gãy khúc. Đề tài lại thuộc loại siêu thực, vẽ những cảnh như ám ảnh, hồi hận hoặc các giấc mơ hãi hùng ghê gớm. Tuy vậy, Nguyễn Phương phải nhận rằng các họa phẩm của ông Lê Mai có một nét đặc biệt và nghệ thuật khá cao. Sau một lát yên lặng, một người khách chợt lên tiếng hỏi chủ nhân:

- Tôi không hiểu tại sao anh lại chuyển hướng lạ lùng như vậy. Cách đây vài năm, anh thường vẽ cảnh vui tươi với màu sắc lộng lẫy chói mắt mà bây giờ anh lại vẽ những gì có thể gọi là huyền hoặc tối tăm nhất.

Ông Lê Mai gật đầu, đáp lớn:

- Tôi cũng biết trước các bạn sẽ ngạc nhiên. Phải, cách đây vài năm, tôi là một họa sĩ theo phái cổ điển "Ghi lại tạo vật", nghĩa là tìm cách vẽ sao cho thật giống phong cảnh bên ngoài. Tuy nhiên gần đây, tôi lại quan niệm khác đi và cho rằng hội họa cũng gần giống như văn chương vậy. Nếu văn chương phản ánh con người của tác giả "Văn là người" thì các họa phẩm cũng biểu lộ tâm hồn họa sĩ. Và như vậy, nếu cứ vẽ theo lối cũ thì phải chịu một sự gò bó, một cái khuôn sáo có nên không thể ghi lại một cách đầy đủ những rung

cảm của người vẽ. Vì thế, tôi chuyển hướng, vẽ theo phái siêu thực, thiên về lối trình bày những tâm trạng u uẩn của vũ trụ hay tâm hồn.

- Nhưng tại sao anh lại hay chọn những đề tài ghê rợn như Hồn Ma, cảnh Âm Ảnh hoặc sự Phán Xét của lương tâm? Tôi nghĩ rằng những đề tài đó đâu có thể phản ánh một người như anh?

Ông Lê Mai cúi đầu suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Phải, anh nói đúng. Nhưng thú thật chính tôi bây giờ cũng không biết chắc lý do tại sao mình lại chọn những đề tài như vậy. Có thể thời gian làm chánh án ngày xưa đã ảnh hưởng và làm tôi luôn luôn suy nghĩ về vấn đề "Tội ác" nên mới chọn những đề tài có vẻ tối tăm quá.

Lời giải thích của ông Lê Mai đã tạm đủ và sự ngạc nhiên cũng trôi qua, mọi người quay lại thưởng thức các họa phẩm. Riêng Nguyễn Phương, chàng vẫn có một cảm tưởng về ông Lê Mai. "Các họa phẩm cũng biểu lộ tâm hồn người họa sĩ". Câu nói đó làm Nguyễn Phương thắc mắc không ít. Lúc nãy trong tiếng dương cầm đã như chất chứa một tâm sự u uẩn, bây giờ nếu quả thực các bức tranh siêu thực ẩn tàng tâm hồn người họa sĩ thì phải chăng ông Lê Mai đang bị ám ảnh bởi một điều bí mật? Sự suy đoán ấy càng được Nguyễn Phương tin tưởng thêm khi chàng để ý tới bức "Hồn Ma". Bức tranh không lớn lắm nhưng nổi bật với nền đen sậm, nhoè nhoẹt. Góc phải là hình một xác chết với tà áo trắng toát và phía trên đó, bộ xương người lơ lửng, chập chờn để tiêu biểu cho Hồn Ma. Bức tranh đem lại một cảm giác ghê rợn làm Nguyễn Phương thấy như mình đang bước vào thế giới vô hình trong họa phẩm. Nhưng không phải chỉ một mình chàng họa sĩ có cảm giác đó mà tất cả số người có mặt hôm nay đều thấy hơi sợ. Căn phòng thật yên lặng, thỉnh thoảng mới nghe tiếng chủ nhân vang lên, giải thích các họa phẩm.

Thời gian trôi qua khoảng mười lăm phút sau, giữa lúc mọi người đang say mê ngắm tranh thì một việc bất ngờ xảy đến. Đó là cánh cửa ra vào bỗng nhiên bị một bàn tay vô hình đóng sầm lại, vang thành một tiếng khá lớn! Ai nấy đều giật mình, ngơ ngác quay ra. Một người khách đứng gần cửa với tay định mở nhưng cửa đã bị khóa chặt. Bấy giờ gần 100 người khách bắt đầu nhốn nháo. Cảnh lộn xộn diễn ra khi nhiều người hợp sức nhau để phá cánh cửa. Một người khách chợt hỏi lớn:

- Ông bạn Lê Mai của chúng ta đâu rồi?

Câu nói đó làm mọi người sực nhớ. Ai nấy đều ngừng tay, quay tìm ông Lê Mai nhưng chủ nhân đã biến mất từ lúc nào. Phát giác ra điều đó, số khách càng xôn xao, sợ hãi. Họ không ngờ đi dự tiệc sinh nhật mà lại bị lâm vào hoàn cảnh kỳ lạ như thế này. Hay ông Lê Mai cố tình đùa giỡn cho vui? Câu hỏi đso vừa thoáng qua óc Nguyễn Phương thì một việc khác xảy đến, trả lời câu hỏi của chàng họa sĩ. Đó là những tiếng "xẹt" chợt vang lên và mùi dây điện cháy bốc ra khét lẹt. Đèn trong phòng vụt tắt tối om. Nguyễn Phương nhảy lại chỗ cửa sổ, nhìn ra ngoài mới hay toàn thể hệ thống điện đã hư và ngôi biệt thự hoàn toàn chìm trong bóng tối. Mọi người trong phòng lúc này đã sợ hãi thật sự. Đây không còn là một trò chơi mà là một âm mưu gì bí mật. Họ chạy tán loạn ra cửa nhưng cánh cửa vẫn chưa mở ra được. Những tiếng kêu sợ hãi làm cho tình hình càng thêm rối loạn, không còn ai có thể bình thản trước hoàn cảnh lạ lùng này nữa.

Nhưng giữa lúc đó, một ánh lửa chợt loé lên. Ánh lửa yếu ớt, chập chờn của chiếc quạt máy gaz do Nguyễn Phương bật lên không đủ sức soi sáng khắp phòng nhưng giúp cho mọi người bình tĩnh trở lại. Trật tự trong phông dần dần được vãn hồi. Nhân cơ hội đó, chàng họa sĩ nói lớn:

- Xin mọi người hãy yên tâm. Chúng ta gần 100 người ở đây thì sớm muộn gì cũng phá được cửa để ra. Nhưng muốn thoát ra sớm, chúng ta cần có trật tự, đừng chen lấn vô ích.

Câu nói của Nguyễn Phương được nhiều người đồng ý nhưng họ chưa kịp làm gì thì... cánh cửa đã mở ra. Ông Lê Mai từ ngoài bước vào, tay cầm một cái đèn bão. Dưới ánh đèn mù mờ, mọi người đều thấy sắc mặt chủ nhân tái đi, lộ vẻ kinh hoàng, sợ hãi. Sau cùng ông Lê Mai cố lên tiếng, giọng vẫn còn run:

- Xin các bạn thứ lỗi cho. Việc vừa rồi là có kẻ muốn phá bữa tiệc sinh nhật của tôi. Hiện giờ hệ thống điện đã hỏng hết nhưng may chưa cho chuyện gì đáng tiếc xảy ra.

Ông Lê Mai chưa dứt lời, mọi người đã thở phào nhẹ nhõm. Cơn sợ hãi đã qua và bây giờ ai cũng thông cảm với chủ nhân. Họ giữ yên lặng trong khi ông Lê Mai nói tiếp:

- Thưa các bạn...

Nhưng chủ nhân chỉ nói được tới đó thì câu nói đã bị cắt ngang bởi... mấy phát súng nổ chát chúa từ ngoài vườn vọng vào. Mọi người lại một lần nữa nhốn nháo sợ hãi. Ông Lê Mai cũng giật mình, đánh rơi cái đèn bão vỡ tan tành làm mọi vật lại tối đen. Việc phá hỏng hệ thống điện trong nhà là để sửa soạn cho cuộc thanh toán bằng súng ở ngoài vườn hay nhằm một mục đích nào khác? Mấy biến cố dồn dập tối nay là do sự tình cờ hay đã được sắp đặt từ trước? Việc ông Lê Mai vắng mặt trong phòng lúc cửa bị khóa và điện tắt là sự vô tình hay cố ý? Bao nhiêu nghi vấn được nêu ra giữa lúc mọi người hoang mang nhất. Nhưng sau đó, ông Lê Mai lấy lại được bình tĩnh và nhớ đến tư cách chủ nhân của mình, ông nói lớn:

- Xin các bạn ở đây một chút, tôi sẽ kiểm cái đèn khác rồi ra vườn xem chuyện gì xảy ra.

Nói xong, ông Lê Mai định bỏ đi nhưng một cánh tay giữ ông lại. Đó chính là Nguyễn Phương, chàng họa sĩ lên tiếng:

- Cháu nghĩ là bác không nên ra vườn giờ này vì có thể bị kẻ gian ám hại dễ dàng, bác hãy để cháu lên phòng lấy cây đèn pin để rồi tất cả mọi người ở đây sẽ cùng ra vườn. Có đông người thì bọn phá hoại khó lòng thực hiện âm mưu mờ ám của chúng.

Nói xong, chàng họa sĩ chạy biến đi và trở lại sau đó với bác quản gia, mang theo một cái đèn măng xông. Mọi người bắt đầu ra vườn theo sự chỉ dẫn của ông Lê Mai. Vừa tới thềm nhà, một vũng máu tươi lớn loang lổ trên nền gạch được bác quản gia tìm thấy. Chắc vừa rồi đã có án mạng xảy ra. Ai cũng nghĩ thầm như thế và họ cảm thấy rợn tóc gáy mặc dầu vũng máu kia không phải là điều bất ngờ lắm. Riêng ông Lê Mai, lúc này bỗng bình tĩnh hơn bao giờ hết, hướng dẫn mọi người ra vườn. Những giọt máu nhỏ trên mặt đất dẫn ra tới góc vườn phía trái và nơi đó, một xác chết nằm sòng sượt. Xác chết là một thiếu phụ với mái tóc đen, khá dài, mặc một chiếc áo choàng ngoài trắng toát. Đặc biệt hơn nữa, ở trên cành cây gần đó, một bộ xương người được bàn tay bí mật treo lên, đu đưa theo cơn gió thổi tạo thành những âm thanh quái đản và kinh dị. Những tiếng la thất thanh của đám khách không làm Nguyễn Phương quên được hình ảnh ghê sợ và... quen thuộc trước mắt. Quen thuộc vì Nguyễn Phương ngờ ngợ cảnh này chàng đã gặp một lần. Ở phim xi nê trình thám chằng? À, không, Nguyễn Phương đã được thấy ở bức tranh Hồn Ma của ông Lê Mai lúc nãy. Đây lại là một sự trùng hợp ngẫu nhiên hay cố ý? Câu hỏi của chàng họa sĩ chưa được giải đáp thì một người khách, vốn là bác sĩ y khoa đã cúi xuống nghe tim nạn nhân. Lúc ngẩng lên, giọng ông ta lạc hẳn đi:

- Đó chỉ là hình nhân chứ không phải là người thật!

Câu nói làm ông Lê Mai xanh mặt vì tức giận. Bữa tiệc sinh nhật đang tưng bừng vui vẻ bỗng nhiên bị phá đám một cách quái lạ, không hiểu mục đích ra sao nữa. Như thế này, ông quyết sẽ tìm ra sự thật. Nhưng bây giờ, việc trước nhất là phải tiễn khách ra về, nghĩ thế ông Lê Mai lên tiếng:

- Thưa các bạn, xin các bạn thứ lỗi cho những việc đáng tiếc xảy ra ngoài ý muốn của tôi. Cuộc vui hôm nay chắc phải bỏ dở vì điện bị cắt, kẻ gian lẩn quẩn ở quanh đây. Tôi xin cảm ơn tất cả các bạn đã có lòng bớt chút ít thì giờ tới dự bữa tiệc này.

Ông Lê Mai vừa dứt lời, mọi người hiểu ý lần lượt ra về mà trong thâm tâm, phải nói ai cũng muốn rời khỏi biệt thự Hồng Hoa cho nhanh. Một người bạn, ông Minh vốn là thanh tra nán ở lại hỏi:

- Anh có cần tôi giúp điều gì không?

Ông Lê Mai lắc đầu, đáp:

- Thôi, cảm ơn anh. Tôi đã có cháu Phương ở đây. Nếu có cần chuyện gì, tôi sẽ gọi điện thoại đến cho anh sau.

Và khi tất cả khách đã ra về, ông Lê Mai nói giọng đầy vẻ chán nản:

- Phương à, theo bác lên phòng khách đi cháu.

Chàng họa sĩ "dạ" nhỏ cho có lệ vì đang mãi suy nghĩ. Nguyễn Phương nhớ tới vẻ bí mật của ông Lê Mai biểu lộ qua tiếng đàn dương cầm, rồi dưới các họa phẩm. Bây giờ kẻ gian lại dàn cảnh cái chết giả giống hệt như bức vẽ Hồn Ma, không biết có dụng ý gì? Đợi cho ông Lê Mai bình tĩnh lại, Nguyễn Phương ướm thử:

- Thưa bác, có cần trình vụ này cho cảnh sát biết không?

- Thôi, mọi việc dầu sao cũng đã êm đẹp. Ngày mai bác cho sửa hệ thống điện lại và đời sống sẽ bình thường như trước.

Về thụ động của chủ nhân làm Nguyễn Phương hơi ngạc nhiên, chàng họa sĩ tấn công tiếp:

- Thưa bác, theo cháu nghĩ thì còn nhiều việc nữa sẽ xảy ra trong những ngày sắp tới vì không có ai mất công dàn cảnh với mục đích duy nhất là phá bữa tiệc sinh nhật của bác. Họ còn trở lại đây để thực hiện một âm mưu mờ ám mà những việc xảy ra tối nay chỉ là bước đầu tiên.

Thấy ông Lê Mai đã có vẻ xiêu lòng, Nguyễn Phương cố thuyết phục:

- Hơn nữa, bác đang ở ngoài sáng trong khi kẻ bí mật ở trong bóng tối. Đó là một điểm bất lợi và không chừng kẻ đó còn ở ngay trong nhà này nữa.

- Ở ngay trong nhà này?

- Thưa bác, vâng. Cháu nhận thấy cuộc phá hoại tối nay được sửa soạn quá kỹ lưỡng mà nếu không có nội ứng thì chưa chắc gì thực hiện được.

Lần đầu tiên, ông Lê Mai đưa ra một ý kiến:

- Bác nghĩ rằng nếu có nội ứng thì bọn gian đã trà trộn vào đám khách. Tối nay bác mời gần một trăm người khách, lại là buổi dạ hội hóa trang thì không còn ai có thể phân biệt đâu là khách thật, đâu là khách giả.

Lời của chủ nhân rất có lý nhưng Nguyễn Phương đã nói tiếp:

- Còn một điểm lạ sau cùng nữa. Đó là cháu đã ngắm kỹ tất cả các họa phẩm của bác và nhận thấy cảnh hình nhân và bộ xương giả ở ngoài vườn lúc này giống hệt bức tranh Hồn Ma.

Nghe tới bức tranh Hồn Ma, ông Lê Mai giật mình đứng dậy, nói nhanh:

- Cháu ngồi đây, bác phải vào phòng trưng bày họa phẩm gấp.

Và ông Lê Mai đi hơi lâu, khoảng hơn mười phút sau mới trở lại, mang theo một tin ghê gớm:

- Bức Hồn Ma đã biến mất.

Lần này Nguyễn Phương thấy choáng váng cả mặt mày. Chàng họa sĩ đứng bật dậy, ngơ ngác như người từ trên cung trăng rớt xuống. Tiếng ông Lê Mai vang lên, giọng hơi run:

- Có lẽ bọn gian dân cảnh sát nổ là muốn dụ mọi người ra vườn để thừa cơ hội ăn cắp bức Hồn Ma.

Mọi việc tối nay đáng buồn thật nhưng chưa đến nỗi nào. Thôi, bây giờ bác về phòng ngủ dưỡng sức chứ không muốn suy nghĩ gì nữa.

Ông Lê Mai đi rồi, Nguyễn Phương đứng ở cửa sổ nhìn ra ngoài với hàng trăm thắc mắc quay cuồng trong óc. Bầu trời đen như mực, lác đác vài hạt mưa rơi, thỉnh thoảng vài cơn gió lạnh tạt ngang. Bất giác, chàng họa sĩ tự hỏi một câu thật vô nghĩa: "Ngày mai sẽ ra sao?"





Sáng hôm sau, một buổi sáng đẹp trời với những đám mây trắng nhẹ lững lờ trên bầu trời xanh thẳm nhưng biển cổ đêm qua chưa thể phai nhạt trong trí nhớ của mọi người ở trong biệt thự. Ông Lê Mai đã mất hết vẻ thụ động, sợ hãi của tối qua mà rất bình tĩnh, đi xem xét khắp nơi. Tuy nhiên, không một dấu tích nào được tìm thấy. Tất cả đã được trận mưa lớn đêm qua xóa nhòa. Ngay trong phòng trưng bày các họa phẩm, khi kiểm soát kỹ lại, cũng chỉ có một bức Hồn Ma bị đánh cắp, còn những vật quý giá khác hay các bức tranh đắt giá của những họa sĩ nổi tiếng vẫn còn nguyên vẹn. Điều này chứng tỏ bọn gian tối qua không phải muốn ăn cắp tiền bạc mà bức Hồn Ma chắc phải chứa một điều gì bí mật khác thường. Nhưng hỏi đến thì ông Lê Mai chỉ lắc đầu, đáp:

- Chính bác cũng không hiểu tại sao nữa nhưng bác nói chắc với cháu rằng chính tay bác đã vẽ bức Hồn Ma và không có bất cứ một xảo thuật nào để cất dấu điều gì trong họa phẩm.

Nghe nói thế, Nguyễn Phương đành chịu thua vô điều kiện. Chàng họa sĩ từ Sài Gòn lên đây, ở nhờ là để đổi gió nhân dịp nghỉ hè và cũng để tìm đề tài hội họa chứ đâu phải thám tử mà mong điều tra mọi việc? Và chẳng, dường như ông Lê Mai cũng không muốn chàng nhúng tay vào vụ này. Dù vậy, Nguyễn Phương cũng quyết không để yên cho bọn bí mật thao túng và chàng họa sĩ linh cảm sẽ còn nhiều chuyện quái đản xảy ra đầu ông Lê Mai đã nói:

- Bác tin rằng mọi việc sẽ chấm dứt ở đây.

Đến trưa hôm đó, Nguyễn Phương theo ông Lê Mai lên phòng đọc sách trong biệt thự tìm cuốn sách nghiên cứu về Picasso của tác giả Maurice Raynal. Phòng đọc sách ở trên lầu, có cửa sổ trông ra phía sau và chỉ ông Lê Mai mới có chìa khóa cửa, vậy mà khi mở cửa bước vào thì một bức thư đã được để sẵn trên bàn. Cả hai đều ngạc nhiên hết sức, ông Lê Mai bước lại, lấy lá thư ra đọc nhưng ông bỗng xám mặt, tức giận đến nỗi đánh rơi bức thư lúc nào không biết. Nguyễn Phương chạy lại nhặt lên và chàng họa sĩ cũng sững sốt không kém. Trên mặt giấy trắng xóa, không có một chữ mà chỉ có một giọng máu! Giọt máu đã khô, đổi màu đỏ xạm nổi bật trên giấy như chứa đựng thật nhiều ý nghĩa. Ông Lê Mai đứng lặng người một lát rồi lên tiếng, giọng đầy vẻ hoảng hốt lẫn giận dữ:

- Ai đã để bức thư này ở đây? Chỉ bác mới có chìa khóa phòng thì ma mới vào đây được. Chẳng lẽ "hắn" hiện hồn về trả thù?

Nguyễn Phương chụp ngay cơ hội hỏi:

- Hắn nào vậy bác?

Ông Lê Mai giật mình, định nói khỏa lấp nhưng có lẽ biết là vô ích nên đành đáp cho có lệ:

- Trong cuộc đời làm chánh án, bác có xử một tên tù khổ sai đầy đi xa. Hắn thề sẽ trả thù nhưng cách đây hai năm, bác được tin hắn chết ngoài đảo. Bây giờ gặp nhiều chuyện kinh dị quá, bác nghĩ ngay tới hắn.

- Nhưng hắn là ai vậy, bác?

- Cháu cũng không nên biết làm gì. Bây giờ điều quan trọng là tìm cho ra ai đã bỏ bức thư trên bàn, và giọt máu trên tờ giấy mang ý nghĩa gì, hăm dọa chẳng?

- Hôm qua cháu có nghi là trong nhà có nội ứng, việc này đã chứng minh rõ ràng rồi. Có kẻ làm chìa khóa giả, mở cửa vào để bức thư rồi lại khóa cửa như cũ.

Ông Lê Mai không đáp, cầm bức thư xem kỹ lại. Ông có cảm tưởng mình đang bị kẻ bí mật bao vây chung quanh, muốn làm gì giờ nào cũng được. Bất giác, việc của những năm về trước hiện ra như một cuốn phim quay chậm: Thuở ấy, ông Lê Mai còn là một vị chánh án nghèo, sống một cuộc đời phẳng lặng như mặt nước hồ thu. Thế rồi sóng gió bắt đầu nổi lên với số tiền hai triệu đồng. Một người bạn của ông Lê Mai là luật sư Kiệt...

Tiếng của Nguyễn Phương nổi lên, cắt đứt luồng tư tưởng của ông Lê Mai:

- Cháu nghĩ là bác nên báo cảnh sát vì chắc chắn sẽ còn nhiều chuyện khác xảy ra.

- Thôi được. Bác nghe lời cháu.

Nói xong, ông Lê Mai xuống lầu, ra phòng khách định nhắc điện thoại. Lúc ấy, chuông điện thoại chột reo dồn dập. Ông Lê Mai nhắc lên nghe và không hiểu câu chuyện được trao đổi ra sao mà Nguyễn Phương thấy sắc mặt ông tái xanh, tay hơi run và đứng vững như một pho tượng. Không nén nổi tính hiếu kỳ, chàng họa sĩ lên tiếng:

- Việc gì vậy bác?

Ông Lê Mai lắc đầu nhè nhẹ, đáp giọng thiếu náo:

- Không có gì quan trọng đâu cháu.

Qua thái độ của ông Lê Mai, Nguyễn Phương biết câu nói vừa rồi là nói dối nhưng vì nể mà không dám hỏi nữa. Ông Lê Mai lại nói:

- Bây giờ bác thấy không cần báo cảnh sát nữa. Việc gì tới sẽ phải tới và chúng ta nên nhận chịu trách nhiệm của mình. Thôi cháu theo bác lên phòng đọc sách lấy cuốn Picasso của Maurice Raynal đi. Hãy coi như không có chuyện gì xảy ra.

Ở phần đầu câu nói, Nguyễn Phương ngơ ngác không hiểu gì cả và ở phần sau, ông Lê Mai nói có vẻ rất bình tĩnh nhưng trong sự bình tĩnh ấy, chàng họa sĩ tìm thấy một nét gì ngượng ngạo và giả tạo. Tuy nhiên, biết có hỏi thêm cũng vô ích nên chàng họa sĩ im lặng theo ông Lê Mai mặc dầu lúc này chàng không còn tâm trí đâu để đọc sách.

Nhưng khi lên đến nơi thì bức thư máu đã biến mất! Biến mất một cách thật lạ lùng và êm ái như cơn gió thoảng ở cuối chân trời. Thay vào đó là một bức thư khác, ghi đậm ngày tháng 02-10... với hình vẽ một con quạ đen ở cuối tờ giấy. Nguyễn Phương lần này thấy ngạc nhiên nhưng cũng bức tức. Tác giả bức thư

này đâu phải là ma mà muốn đi đâu cũng được. Hai người mới xuống nghe điện thoại khoảng năm phút mà từ bàn điện thoại có thể thấy chỗ cầu thang lên lầu. Thế mà lúc lên đây bức thư đã bị thay mất. Phải chăng kẻ bí mật cố ý bày ra ra nhiều trò quái dị để khủng hoảng, đe dọa ông Lê Mai? Trong khi đó, chủ nhân cũng đang đeo đuổi những ý nghĩ riêng tư. 02-10... hình con quạ đen, bấy nhiêu đã quá đủ bằng chứng tỏ rằng "người chết đã trở về". Bỗng chốc, ông Lê Mai thấy mất hết ý chí phấn đấu mà muốn buông tay cho dòng đời đưa đẩy...

- Thôi, bác đang cần sự yên tĩnh một mình cháu à.

Nguyễn Phương hiểu ý, bước ra ngoài khép cửa lại. Chàng họa sĩ lắc đầu mấy cái như để xua đuổi những ý nghĩ nhức đầu chứ cứ tình trạng này dám điên lun lăm. Có ai ngờ trong một ngôi biệt thự lộng lẫy, cao sang như biệt thự Hồng Hoa lại xảy ra lăm chuyện ghê gớm như vậy. Ngay cả ông Lê Mai nữa, Nguyễn Phương cũng mang một mối nghi ngờ không tốt về những phản ứng quá thụ động bất nhất và những nét giả tạo bên ngoài "Hay hơn hết là tìm một người đáng tin cậy để dò hỏi mới mong tìm ra manh mối". Nguyễn Phương nhủ thầm như thế và xuống nhà sau tìm bác quản gia.

- Bác Hai, bác nghĩ sao về bữa tiệc sinh nhật tối qua?

Bác Hai cười cười, đáp:

- Toi là kẻ dốt nát mà biết gì cậu. Chắc có kẻ nào muốn phá chớ gì.

- Bác có nghĩ là bọn bí mật đêm qua sờ dỉ thành công là nhờ có nội ứng không?

Bác Hai hơi giật mình:

- Nội ứng? À... chắc không. Tôi thấy ở nhà này toàn là những người... đáng tin cậy cả.

Mới qua mấy lời trao đổi mà Nguyễn Phương đã có một cảm tưởng không tốt về bác quản gia. Bác Hai cũng có một nét gì giả tạo và như muốn đứng ngoài việc rắc rối tối qua nhưng Nguyễn Phương đâu thể chịu thua dễ dàng như vậy. Chàng họa sĩ cố giảng ra một vài bẫy để dò phản ứng của bác Hai:

- Bác Mai thật là người sáng suốt. Bác ấy đã quyết định gọi cảnh sát và nói rằng sẽ bắt được thủ phạm trong vòng một tuần lễ.

- Sao? Ông chủ nhờ cảnh sát can thiệp ư?

- Phải. Không những thế, bác Mai còn bảo đã biết ai là thủ phạm, chỉ cần thử lại một lần cuối mà thôi.

Bác Hai ngập ngừng:

- Theo tôi nghĩ thì không nên báo cảnh sát chính thức vì nội vụ sẽ bị làm ầm lên một cách vô ích. Tốt hơn là nhờ tới ông Minh, thanh tra cũng có dự bữa tiệc tối qua.

Nguyễn Phương cúi đầu suy nghĩ. Bác Hai cũng có lý nhưng không hiểu ông thanh tra Minh có tin tưởng được không? Lúc này, chàng họa sĩ đâm ra đa nghi có lẽ vì kẻ bí mật xuất quỷ nhập thần quá. Hẳn như một bóng ma có thể xuất hiện bất cứ lúc nào và rồi cũng biến mất một cách tài tình như lúc tối, làm cho người trong cuộc cảm thấy lo lắng, hồi hộp và không còn tin ai được nữa. Tiếng của bác Hai chợt vang lên:

- Trong vụ tối qua, mới đầu tôi cũng sợ nhưng sau thì bớt đi và hình như chính ông chủ đã biết trước việc đó.

Nguyễn Phương giật mình:

- Chính bác Mai đã biết trước?

- Phải. Lúc tôi mới vào làm trong nhà này cách đây năm năm, ông chủ có nói một câu đại khái như thế này: "Rồi có một ngày ma quỷ sẽ xuất hiện trong ngôi biệt thự Hồng Hoa nhưng tôi chấp nhận việc đó và tin rằng việc gì rồi cũng theo thời gian chìm vào dĩ vãng."

- Rồi có lần nào bác Mai nhắc lại chuyện đó không?

- Không... Nhưng cách đây một tuần, khi cậu chưa lên đây chơi, ông chủ có nói: "Ngày tận thế sắp tới."

Nguyễn Phương lạnh xương sống. Càng ngày, nhiều chuyện quái đản càng được tiết lộ và chứng tỏ rằng ông Lê Mai có liên quan chặt chẽ đến kẻ bí mật. Hình ảnh con quạ đen ở cuối bức thư gợi ý cho chàng họa sĩ:

- Bác Hai, có bao giờ bác thấy hình con quạ đen đang xoè cánh trong nhà này chưa?

- Con quạ đen... À, hình chụp thì tôi chưa thấy nhưng tôi nhớ ông chủ có vẽ một bức tranh "Quạ Đen". Còn bức tranh Hồn Ma đã bị mất đã tìm thấy chưa cậu? Tôi không hiểu tại sao kẻ cắp có thể mang bức tranh ra khỏi nhà này được.

- Chưa tìm thấy... nhưng chúng ta phải vào phòng triển lãm họa phẩm ngay mới được.

Nói xong, Nguyễn Phương chạy thật nhanh vào nhà trong lúc bác quản gia theo sát gót. Nhưng đến nơi thì quá trễ! Cửa phòng bị mở toang và năm bức họa khác đã không cánh mà bay, trong đó có cả bức Quạ Đen. Nguyễn Phương dậm chân tức tối. Chỉ chậm vài phút mà hỏng hết mọi việc. Kẻ bí mật đã thành công một lần thứ hai. Chàng họa sĩ nói nhanh:

- Bác Hai, bác bấm chuông báo động ngay đi. Tất cả các cửa ra vào phải đóng lại ngay, mang ra còn kịp.

- Nhưng hệ thống điện đã hư thì chuông làm sao kêu được?

- Vậy bác cứ chạy báo động đi cũng được, tôi sẽ thả mấy con chó berger giữ lối ra vào.

Nhưng sao hai giờ tìm kiếm mà vẫn không có hiệu quả. Tất cả mọi ngõ ngách đều được lục soát kỹ lưỡng nhưng một dấu vết nhỏ nhoi cũng không có. Nguyễn Phương chán nản, thả người xuống cái ghế bành ở phòng khách một cách mệt nhọc. Bức Quạ Đen là bức thứ nhì có hình ảnh giống như biểu hiệu của kẻ bí mật nhưng cũng bị đánh cắp như bức Hồn Ma vậy. Từ nay không còn hy vọng gì tìm hiểu tâm trạng ông Lê Mai qua các họa phẩm được nữa. Chàng họa sĩ thấy mình bị lâm vào hoàn cảnh thụ động, chỉ còn biết khoanh tay chờ xem mọi việc diễn tiến ra sao.



Tối hôm đó, một buổi tối đầy vẻ yên lặng và đe dọa. Ánh nến leo lét, chập chờn trong biệt thự tạo nên một bầu không khí ghê rợn. Ngoài vườn, thỉnh thoảng một vài cơn gió cuốn theo những chiếc lá rơi tạo thành một âm thanh xào xạc. Mặc dầu đã có tới năm con chó berger canh gác quanh nhà nhưng mọi người trong biệt thự Hồng Hoa đều thấy hồi hộp, lo lắng. Họ có ấn tượng rằng trong lúc này, bất cứ việc gì cũng có thể xảy ra như một vụ án mạng hoặc phá hoại chẳng hạn. Riêng chỉ có ông Lê Mai là ở lì trong phòng cả ngày hôm nay, không ăn một miếng nào và người ta có thể ngửi thấy mùi rượu nồng nặc bốc ra.

Đến gần mười một giờ đêm ấy, trong phòng ông Lê Mai chợt vọng ra tiếng đàn dương cầm. Tiếng đàn thật day dứt đứt đoạn và mang vẻ tuyệt vọng như người sắp chết đuối giữa đại dương bao la. Những âm thanh ấy chứng tỏ chủ nhân đang ở trong cơn khủng hoảng tinh thần làm Nguyễn Phương rối trí không ít. Buổi sáng nay, mặc dầu sợ hãi, ông Lê Mai còn cố tạo ra một vẻ bình tĩnh giả tạo nhưng từ khi nhận được hai bức thư do bàn tay vô hình mang lại, ông có vẻ bất cần mọi việc. Không chừng ngày xưa, ông Lê Mai cũng có nhúng tay làm điều gì phi pháp và phải chăng kẻ bí mật chỉ là người tới đòi món nợ hận thù? Giữa bầu không khí khó thở ấy, mọi người chợt nghe tiếng gọi cửa gấp rút và tiếng chó sủa dữ dội. Nguyễn Phương đưa mắt nhìn bác quản gia như để hỏi ý kiến về việc người khách đến vào giờ quá khuya và có ý ngần ngại, nhưng sau vì tiếng gọi cửa dồn dập quá nên chàng họa sĩ đành miễn cưỡng ra mở cổng. Dưới ánh lửa yếu ớt, Nguyễn Phương thấy khách trạc độ gần bốn mươi, để râu tóc hơi dài, khoác một cái áo par-dessus và có vẻ từ phương xa mới tới. Ông ta cất tiếng, giọng nghe chát chúa và chói tai:

- Xin lỗi, tôi đến giờ này quá trễ nhưng ông Lê Mai có nhà không nhỉ?

Nguyễn Phương đang bực mình nhưng giữ ôn hòa:

- Bác Mai có nhà, nhưng không được khoẻ lắm. Mời ông vào trong, cháu sẽ nói bác Hai lên báo cho bác Mai biết.

- À, cứ nói có luật sư Kiệt tới. Ông Lê Mai chắc chắn sẽ biết ngay.

Nguyễn Phương yên lặng dẫn khách vào nhà. Luật sư Kiệt lên tiếng:

- Nhà sao lại phải đốt nến vậy nhỉ?

- Thưa ông, hôm qua hệ thống điện mới bị hư chưa sửa chữa kịp nên phải đốt nến.

Lúc đó, bác ai cũng từ trên lầu xuống, nói lễ phép:

- Nghe tới tên ông, chủ tôi mừng lắm. Xin mời ông lên phòng riêng của chủ tôi ngay bây giờ.

Khách lên rồi, Nguyễn Phương nhìn theo với vẻ ngờ vực và thiếu thiện cảm. Xem chừng ông khách này cũng có vẻ gì bí mật và đáng ngờ.

Trong khi ấy, lúc nghe thấy tên luật sư Kiệt, quả thật ông Lê Mai mừng lắm. Luật sư Kiệt tới đây rất đúng lúc và ông Lê Mai tin rằng mọi việc rắc rối từ tối qua sẽ được luật sư Kiệt giải quyết dễ dàng. Nhưng khi khách bước vào thì từ chỗ vui vẻ ông Lê Mai biến thành tức giận, quát lớn:

- Ông là ai? Tại sao lại mạo nhận là luật sư Kiệt chứ?

Người khách lạ thản nhiên:

- Ông hãy bình tĩnh, tôi chưa bao giờ nói dối ông cả. Chỉ có điều tôi là Nguyễn Trọng Kiệt chứ không phải Lê Tuấn Kiệt.

Nghe tới đó ông Lê Mai biến sắc mặt:

- Ông cũng biết Lê Tuấn Kiệt? Hiện giờ ông ta ở đâu?

- Xin báo cho ông một tin buồn: ông ta đã chết cách đây sáu tháng!

"Chết rồi". Hai tiếng đó thật bất ngờ và ghê gớm. Người chết là hết những cái chết của luật sư Kiệt là bản án tử hình cho ông Lê Mai vì sẽ không còn ai là chứng cứ cho vụ án năm xưa. Những hy vọng cuối cùng đã tắt và ông Lê Mai thấy mình như người sắp chết đuối, cố vùng vẫy nhưng không có nơi nào để bám víu trong khi thần chết với lưỡi hái sáng quắc cứ tiến lại thật từ từ, chậm chạp. Cảm giác ấy kéo dài cho đến mấy phút sau, ông Lê Mai mới cất tiếng, giọng đứt đoạn và yếu ớt:

- Hôm nay ông tới đây làm gì?

- Tôi tìm đến đây do sự ủy thác của ông Tuấn Kiệt trước khi chết.

- Sự ủy thác?

- Phải. Cách đây khoảng tám tháng, ông Tuấn Kiệt có vận động để đem vụ án ngày xưa ra tòa xử lại nhưng công việc chưa xúc tiến thì ông ta mất, giao lại cho tôi việc đó.

- Nhưng đó là vụ án nào?

- Vụ án 02-10.... ông nhớ chứ?

- Không... không. Tôi không nhớ gì cả, nhất là những việc xa xưa từ về trước.

- Vậy để tôi nhắc cho ông nhớ. Vụ án đó là ông Phạm Ngọc Cảnh bị tố cáo giết vợ là bà Nguyễn Thị Ngọc Lệ, bà ấy cũng là chị vợ của ông Tuấn Kiệt.

Ông Lê Mai quát lên:

- Ông nói láo. Tuấn Kiệt không bao giờ muốn đem vụ án đó ra xử lại vì...

Nói đến đây, ông Lê Mai chợt ngừng lại trong khi khách gằn giọng:

- Vậy là ông đã bắt đầu nhớ lại một phần nào. Tôi nói để ông biết, bằng mọi giá vụ án cũng phải được đem ra xử lại một ngày gần đây.

- Đó là việc của riêng ông. Tôi không cần biết.

Người khách đột nhiên dịu giọng:

- Xin lỗi ông, tôi nóng nảy quá. Việc tôi lặn lội từ Sài Gòn lên đây hôm nay là để xin ông cho biết một

vài chi tiết của vụ án năm xưa.

- Tôi không nhớ gì cả. Muốn gì ông cứ lục hồ sơ lưu trữ chứ sao lại hỏi tôi.

- Vì tôi tin rằng ông biết nhiều điều bí mật trong vụ án.

Ông Lê Mai đứng bật dậy, thái độ có vẻ hoảng hốt, nhưng trấn tĩnh ngay được.

- Nếu ông đến đây với mục đích đó thì ông đi không sẽ lại về không. Tôi không có gì để nói cả.

- Thế ông không sợ một vài tháng nữa sẽ phải ra tòa với tư cách bị cáo hay sao?

- Ông nói thế là nghĩa lý gì?

Người khách đổi giọng nghiêm trang nói:

- Thôi, từ này tôi đùa giỡn với ông như vậy là quá đủ rồi, bây giờ tôi xin đi thẳng vào vấn đề. Trước hết, ông phải hiểu rằng tôi đã nắm được 7/10 sự thật trong vụ án. Vì vậy ông có thể vào tù bất cứ lúc nào và tôi là kẻ đang nắm giữ chìa khóa mọi việc.

- Ông muốn gì?

- Tôi cần một số tiền khoảng mười triệu.

Ông Lê Mai giật mình:

- Mười triệu?

- Phải, tưởng ông cũng không nên tiếc, vì số tiền đó đâu có thấm gì đối với một nhà tỷ phú như ông.

Ông Lê Mai chợt bình tĩnh hẳn lại:

- Vậy ra ông muốn tống tiền tôi.

- Đừng dùng chữ tống tiền nghe có vẻ ghê gớm quá. Đây chỉ là một sự trao đổi công bằng và hợp lý.

- Công bằng và hợp lý? Nói nghe thật mĩ mai nhưng thôi, ông hãy về đi và đừng bao giờ trở lại đây nữa. Tôi là kẻ vô tội và không sợ bất cứ điều gì.

- Được rồi. Nếu vậy, tôi sẽ làm theo ý nguyện của người chết là đem vụ án đó ra ánh sáng.

- Ý nguyện của người chết cái gì? Hẳn chỉ là một tên khốn nạn cũng như ông là một tên lưu manh.

Khách đứng dậy, bình tĩnh:

- Dầu sao ông cũng không nên nặng lời với người đã chết. Tôi sẽ cho ông biết hậu quả của việc mình làm.

- Ông đừng hăm dọa vô ích.

- Chờ xem.

Nói xong, khách bước nhanh ra cửa, không thềm chào một tiếng. Ông Lê Mai suy nghĩ rồi gọi lại:

- Khoan đã, mời ông vào đây uống ly rượu để tôi suy nghĩ lại.

Người khách quay lại, nở một nụ cười thỏa mãn:

- Ít ra cũng phải như vậy.

- Ông đừng đắc ý vội. Tôi mời ông vào đây để cho ông biết rằng tôi đã thắng cuộc đối thoại vừa rồi. Do đó, ông cũng có thể vào tù vì tội tống tiền.

Khách tái mặt, ông Lê Mai nói tiếp:

- Nhưng chuyện đó không có ích gì cho cả đôi bên. Tôi muốn điều đình lại với ông.

Người khách im lặng chờ đợi trong khi ông Lê Mai đi lại trong phòng suy nghĩ. Năm phút đồng hồ nặng nề trôi qua, người khách chợt thấy choáng váng cả mặt mày, đánh rơi ly rượu đã vơi một nửa xuống sàn gạch. Ông ta cất giọng hoảng hốt:

- Ông bỏ thuốc mê vào rượu!

Ông Lê Mai không đáp, theo dõi phản ứng cho đến khi người khách đã quỵ xuống, ông mới nói cho chính mình nghe:

- Những người nói quá nhiều thì chỉ có vào chứ không có ra. Ông sẽ phải ở đây chừng vài tuần lễ nữa cho đến khi ta lê phi cơ sang Thái Lan sống nốt cuộc đời yên ổn, chắc chắn.

Và đến ba giờ sáng hôm sau, lúc mọi người trong biệt thự Hồng Hoa đã yên giấc, ông Lê Mai mới vác người khách trên lưng, mang xuống căn phòng bỏ trống trong biệt thự đã lâu. Ông kéo mạnh cánh tay bức tượng hoen rỉ đặt ở gần cửa mấy cái thì một nắp hầm lộ ra, dưới có cái cầu thang bằng đá gập ghềnh. Ông Lê Mai mang người khách xuống hầm, vào một căn phòng khá rộng. Sau đó ông trói người khách vào cái ghế bành rồi mỉm cười, lẩm bẩm:

- Ta sẽ chẳng giết người làm gì nhưng ta phải tự bảo vệ quyền lợi và không muốn mình đang tù trên lầu cao phải ngã xuống vũng bùn đen. Ngày mai, một vụ trộm giả tạo cũng đủ giải thích sự vắng mặt của người khách lạ đêm khuya.

Nhưng ông Lê Mai còn quên một điểm là chính trong biệt thự Hồng Hoa cũng có đồng bọn của người khách lạ!





Cũng trong đêm đó, lúc ông Lê Mai đã lên phòng an giấc được khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ thì có một bóng đen lén vào phòng khách biệt thự rồi lên lầu, tới phòng làm việc của ông Lê Mai. Hắn rút ra một chiếc chìa khóa giả, mở cửa và lén vào dễ dàng. Có lẽ đã thông thuộc đường lối trong phòng, bóng người tới thẳng bàn viết định tìm quyển nhật ký của ông Lê Mai. Nhưng tìm mãi không thấy đâu mà trên mặt đất chỉ còn sót lại những mẩu tro tàn. Có lẽ ông Lê Mai đã đốt quyển nhật ký để tiêu hủy các bằng chứng. Thất vọng, bóng người quay ra nhưng chân hẵn bỗng đá phải cái ly rượu bể dưới đất. Ly rượu nhắc cho hẵn nhớ tới người khách lạ tự xưng là luật sư Kiệt lúc nãy. "Ông là đâu rồi nhỉ?" Bóng đen tự hỏi như thế nhưng chỉ một thoáng do dự, hẵn bỏ ra không quên dẫn lại trên bàn một bức thư và con dao.

Nhưng bóng người ấy không ngờ mọi hành động của mình đã bị một đôi mắt nhân chứng nhìn thấy tất cả. Đó là Nguyễn Phương! Chàng họa sĩ sau một cơn ác mộng, bừng tỉnh dậy thì nghe tiếng chân người nên lẻ ra và bắt gặp từ đầu tới cuối. Đáng lẽ Nguyễn Phương đã la lên và bắt quả tang nhưng chàng họa sĩ không làm thế vì đã biết được hẵn là ai. Đó là một người quen thuộc trong biệt thự Hồng Hoa và Nguyễn Phương định sẽ dùng hẵn làm một quân cờ, một đầu mối để phăng lần ra chính phạm.

Và sáng hôm sau, Nguyễn Phương thức dậy hơi trễ vì đêm qua thiếu ngủ nhưng lại thấy rất sáng khoái và vui vẻ. Màn bí mật đã hé mở phần nào và chẳng bao lâu nữa sẽ được đem ra ánh sáng...

- Sáng nay cậu đọc báo chưa nhỉ?

Đó là câu hỏi của chú Tư tài xế. Chàng họa sĩ ngừng lên đáp nhỏ;

- Chưa chú à.

Nghe nói thế, chú Tư bèn đưa cho Nguyễn Phương tờ báo, rồi chỉ vào trang hai, góc bên phải:

- Cậu đọc đi, ở báo có nói về vụ rắc rối đêm sinh nhật của ông chủ đó.

Nguyễn Phương lật đầu rồi chăm chú đọc. Bài báo viết khá tỉ mỉ và xác thực nhưng ở cuối lại thêm một câu hỏi: "Phải chăng vụ phá hoại ngày sinh nhật của ông Lê Mai có liên quan đến vụ án 02-10...? Chúng tôi sẽ có một bài phóng sự khác về đề tài đó. Mời quý khán giả nhớ đón coi.", dưới ký tên ký giả Quốc Nam. Chàng họa sĩ ngạc nhiên hết sức 02-10... là ngày ghi trên bức thư thứ hai để trong phòng đọc sách, chỉ có ông Lê Mai và chàng được thấy mà sao anh ký giả này có thể biết được? Anh ta thu lượm tin tức ở đâu mà mau chóng thế hay nghi vấn đó chỉ là trái ba lông do bọn bí mật tung ra để dò phản ứng của ông Lê Mai? Nguyễn Phương cau mày nghĩ ngợi rồi lên tiếng:

- Chú Tư à, ký giả Quốc Nam này có mặt trong bữa tiệc sinh nhật của bác Mai không?

- Không. Ông chủ cũng không quen với ai làm ký giả hết.

Chàng họa sĩ hơi ngạc nhiên:

- Sao chú biết.

- Có gì đâu, tôi là tài xế lá xe ở đây hơn ba năm trời mà có bao giờ ông chủ sai lại nhà ông ký giả nào đâu.

Nguyễn Phương im lặng suy nghĩ và quyết định lại gặp ký giả Quốc Nam xem đầu đuôi ra sao. Muốn thế chỉ cần lại tòa soạn tờ báo là mọi việc sẽ xong xuôi. Vừa khi chàng họa sĩ ra tới cổng thì gặp một người đàn ông, độ hơn ba mươi, ăn mặc chải chuốt và trông có vẻ trí thức qua cặp kính cận. Ông ta cất tiếng:

- Cậu khỏi phải đi tìm tôi cho mất công.

- Nhưng ông là ai?

- Ký giả Quốc Nam.

Nguyễn Phương nghe thế, kín đáo quan sát người đối diện. Trông ông ta có vẻ hoạt bát, trí thức và không có vẻ gì bí mật như người khách đêm qua. Chàng họa sĩ hỏi:

- Sao ông lại biết tôi muốn tìm ông?

Ký giả Quốc Nam mỉm cười:

- Dễ lắm. Cứ xem bộ điệu vội vã và tờ báo trên tay cậu thì biết. Tờ báo đang lật ở trang trong, đúng vào bài phóng sự về đêm sinh nhật của ông Lê Mai. Lúc này, khi vừa tới đây, tôi còn thấy cậu đang tìm địa chỉ của tòa soạn nên đoán rằng cậu thắc mắc về câu hỏi đặt ra ở cuối bài phóng sự.

Nguyễn Phương gật đầu:

- Ông đoán đúng lắm. Tôi đang muốn biết vụ án 02-10... có liên quan gì tới vụ "ma quỷ" tối hôm đó.

- Cậu quên rằng chính tôi cũng đang đi tìm câu giải đáp để viết thành phóng sự đăng trên báo sao?

- Thế tại sao lại là vụ án 02-10... chứ không phải là một vụ nào khác?

- Xin lỗi cậu, đó là bí mật nghề nghiệp không thể tiết lộ được. À, ông Lê Mai có nhà không cậu?

- Có, mời ông vào nhà đợi chút xíu.

Và vài phút sau, ký giả Quốc Nam cũng được chủ nhân mời lên phòng riêng như người khách đêm qua. Ông Lê Mai quan sát thật kỹ người đối diện rồi lên tiếng:

- Ông muốn gì?

- Ồ tôi tới để xin phỏng vấn ông về biến cố bữa tiệc sinh nhật.

Ông Lê Mai lạnh lùng:

- Tôi tưởng bài báo của ông đã quá đầy đủ. Hơn nữa, tôi không muốn chuyện riêng trong nhà tôi bị đưa lên mặt báo cho công chúng thưởng thức.

- Theo tôi biết trong đêm lộn xộn có hàng trăm người khách đã chứng kiến cơ mà.

- Đó là việc riêng của tôi. Ông cũng nên biết rằng tôi sẽ không kể lại bất cứ điều gì về đêm đó và ngay cả người trong nhà cũng vậy.

Ký giả Quốc Nam kiên nhẫn, giữ vẻ nhã nhặn:

- Nếu vậy, xin phép ông cho tôi được phrong vấn về vụ án 02-10...

- Tôi không nhớ gì cả. Cũng không có bất cứ vụ án nào dính líu đến việc rắc rối tối hôm đó. Ký giả các ông tưởng tượng và đoán mò nhiều quá.

- Thưa ông, tôi không tưởng tượng và những bí mật của vụ án 02-10... sẽ được đem lên báo chí một ngày gần đây.

- Vậy ra ông muốn hăm dọa tôi?

- Không hẳn như vậy vì còn nhiều việc quan trọng giữa chúng ta.

Ông Lê Mai im lặng một chút rồi lớn tiếng:

- Ông Quốc Nam, trước ông đã có một người tới đây hăm dọa nhưng hẳn thất bại và bị tổng ra cửa khi vừa giở giọng lưu manh...

- Ông nói dối. Lê Mai, nếu biết điều thì hãy thả ngay người đó ra. Hẳn là bạn tôi.

Ông Lê Mai bật cười, tiếng cười của kẻ thắng thế:

- Tôi không bắt giữ ai thì làm gì có chuyện trả tự do. Nếu có thì cũng không ai đại gì làm công việc thả hổ về rừng.

- Ông sẽ phải chịu hậu quả về hành động của mình. Nếu có chuyện gì nguy hiểm đến tính mạng của bạn tôi thì ông cũng bị giết ngay.

- Đừng hăm dọa vô ích, tôi là kẻ nắm chuôi dao trong khi ông cầm đằng lưỡi.

Ký giả Quốc Nam đứng lên, nói:

- Thôi được, tôi tạm chịu thua lần này, nhưng chúng ta sẽ còn nhiều dịp gặp lại. Nhất là vụ án ngày 02-10... được đem ra ánh sáng. Chào ông.

Ký giả Quốc Nam bước ra ngoài rồi, ông Lê Mai gieo mình xuống ghế một cách thần thờ. Bao nhiêu việc quái đản dồn dập xảy ra đã làm ông bị khủng hoảng tinh thần rất nhiều và bệnh đau tim dường như đã tái phát. Tình trạng của ông như vậy, mà kẻ thù lại như ở khắp nơi. Con dao găm đâm máu và bức thư đặt trên bàn đêm qua cũng gây nên không ít sự hoang mang. Bất giác, ông Lê Mai giở bức thư ra đọc lại:

Lê Mai,

Chắc qua những bức thư trước, anh đã đón được tôi là ai. Thật ra, tôi có thể giết anh bất cứ lúc nào cho khỏi uống công tôi lặn lội từ âm phủ về đây nhưng tôi chưa làm như vậy là vì một lý do đặc biệt. Tôi muốn rằng từ đây về sau, anh sẽ là một người máy, một tên nô lệ trung thành để làm bất cứ việc gì tôi sai bảo. Anh sẽ phải biến thành một con quỉ dữ, một con người tiêu biểu cho tội ác, gieo rắc những điều bất hạnh cho nhân loại. Anh phải tuân theo lời bức thư này vì quyền lực của tôi là quyền lực của một người đã chết, của một hồn ma còn vương vấn nơi cõi dương trần mà tất cả những kẻ nào kháng cự lại điều phải chết một cách thêm thảm.

Và cuối chư là hình một con quạ được tô bằng màu máu!

Bức thư với những lời lẽ quái đản, mơ hồ và lộn xộn nhưng không phải là hoàn toàn vu vơ làm ông Lê Mai xuống tinh thần rất nhiều. Những ngày sắp tới sẽ là những ngày tăm tối nhất mà ông không biết mình có

đủ sức vượt qua hay không. Nhưng dầu sao sống vẫn là tranh đấu và con người muốn tồn tại thì phải biết bảo vệ chính mình. Ông Lê Mai biết được điều ấy nên dù trong lúc lúng túng nhất, vẫn cố gắng tìm một kế hoặc trốn qua Thái lan, còn Nguyễn Phương có lẽ là người bảo vệ ông ta hữu hiệu nhất trong những ngày sắp tới vì dù sao, Nguyễn Phương cũng là một thanh niên trẻ tuổi, tháo vát và có thiện chí. Đúng lúc đó, có tiếng của chàng họa sĩ:

- Thưa bác, ông ký giả Quốc Nam tới đây có chuyện gì mới không bác?

- À, ông ta là người cùng bọn với ông luật sư Kiệt đêm qua, tới đây để hăm dọa nhưng họ không phải tên chủ chốt.

Nguyễn Phương giật mình:

- Sao bác không báo cảnh sát, có thể phăng ra được tên chính phạm.

- Không cần thiết vì bọn chúng sẽ còn trở lại. Lúc này bác rồi trí quá, muốn nhờ cảnh sát nhưng lại hơi ngại.

Nguyễn Phương đã đoán chắc ông Lê Mai cũng có làm điều thì khuất tất nên mới sợ cảnh sát. Chàng họa sĩ đề nghị:

- Hay bác nhờ tới ông thanh tra Minh với tư cách riêng thôi?

Ông Lê Mai vụt tươi hẳn nét mặt, gật đầu nói nhanh:

- Được, cháu đi mời ông ta ngay đi. Có lẽ ông ấy cũng là một người... tốt.



**T**hanh tra Minh tới ngay chiều hôm ấy trong sự tiếp đón nồng nhiệt và lòng hy vọng của mọi người. Ông Minh khoảng gần năm mươi tuổi, người trầm lặng ít nói, cặp mắt sáng, hơi dữ biểu lộ một nghị lực mạnh mẽ. Bàn tay trái cụt mấy ngón út, dấu tích của những lần chạm trán gay go với bọn bất lương. Trước hết ông nhờ Nguyễn Phương thuật lại mọi việc kỳ dị xảy ra trong mấy ngày qua rồi dạo quanh biệt thự nhiều lần để quan sát địa thế. Biệt thự Hồng Hoa khá rộng, cây cối um tùm, lại ở chỗ vắng vẻ nhưng nhờ có đàn chó nên kẻ gian cũng khó đột nhập. Tuy thế ông Minh vẫn có vẻ lo ngại về điểm trong nhà có nội ứng.

- Lê Mai, nếu anh thật tình là nạn nhân của một âm mưu mờ ám thì anh hãy cho tôi biết những bí mật của vụ án 02-10...

Ông Lê Mai lắc đầu:

- Tôi xác nhận chắc chắn với anh rằng không hề có một uẩn khúc nào trong vụ án đó. Tôi nhờ anh đến đây với tư cách một người bạn để tạm thời ngăn chặn bọn gian trong khoảng một tuần lễ thôi. Sau đó, tôi sẽ thu xếp mọi việc êm đẹp.

- Thôi được. Tôi sẽ nhúng tay vào vụ này vì tình bạn, dù là mới quen biết và vì vụ này có rất nhiều tình tiết ly kỳ, hấp dẫn.

- Cám ơn anh. Anh còn cần gì nữa không?

- À, Lê Mai, anh có nghi ngờ người nào trong nhà là người của bọn bí mật không?

- Không, tất cả đều đáng tin cậy.

Mọi người đều im lặng một chút, Nguyễn Phương chợt lên tiếng:

- Thưa ông thanh tra, chừng nào ông mới có thể chặn đứng những vở kịch kinh dị trong nhà này?

Ông Minh nở nụ cười bí mật:

- Rồi cậu xem, trong vòng năm ngày nữa tôi sẽ còng tay bọn chúng. Chắc chắn là như vậy.

Nguyễn Phương toan hỏi tiếp nhưng câu chuyện bị cắt ngang lúc đó bởi bữa ăn chiều. Sau đấy, ông Minh lên phòng đọc sách, xem xét cái bàn có để hai bức thư đầu tiên do bàn tay vô hình đem lại rồi ra tựa cửa sổ nhìn ra ngoài. Bây giờ là lúc hoàng hôn, bầu trời thật sự rực rỡ với những đám mây nhiều màu sắc và mặt trời đỏ ối ở phương xa rọi những tia nắng nhạt báo hiệu màn đêm sắp buông xuống. Đây đó, những cánh chim đang bay về tổ tạo cho bức tranh thiên nhiên một vẻ sống động tuyệt vời. Ông Minh lên tiếng:

- Trời hôm nay đẹp quá! Nhất là những cánh chim bay lượn tượng trưng cho sự tự do.

Nguyễn Phương hơi ngạc nhiên. Ông Minh mà cũng để ý tới cảnh vật ngoài trời và còn định làm văn vĩ tả cảnh nữa.

Chàng họa sĩ định trả lời thì ông Minh đã hỏi:

- Với mắt một nhà họa sĩ, cậu thấy những con chim bồ câu ra sao?

- Thưa ông thanh tra, ông định bàn đến vấn đề mỹ thuật hay sao? Chim bồ câu có thể là tượng trưng cho hoà bình và là một... món ăn ngon.

Ông Minh phá lên cười đáp:

- Nhưng dưới mắt một người trong nghề nghiệp như tôi thì chim bồ câu là giống vật được dùng để đưa thư lúc ngành bưu điện chưa phát triển.

- Thưa ông thanh tra, ông ngụ ý gì khi bàn tới chim bồ câu?

- Cậu khá thông minh đó. Tôi trở lại vấn đề ngôi biệt thự Hồng Hoa này một chút. Căn cứ vào những lời tường thuật lại, tôi kết luận rằng có lẽ bọn gian đã dùng chim bồ câu, theo lối cửa sổ này để mang tới hai bức thư có giọt máu đỏ và hình con quạ đen chứ không có người nào có thể thực hiện việc đó.

- A!

Nguyễn Phương reo lên thích thú. Giải thích như vậy thật giản dị và hợp lý. Tiếng ông Minh lại nổi lên:

- Nếu cậu để ý thêm một chút nữa thì sẽ thấy trên mặt bàn gỗ bóng loáng có vài vết sước nhỏ và hơi mờ, có lẽ do móng chân chim tạo nên khi đậu xuống để bức thư.

- Nhưng thưa ông thanh tra, thường thường thư được buộc vào chân chim bồ câu và phải có người tháo ra mới được chứ?

- Đó cũng là một vấn đề nhưng không phải là khó khăn. Ở đây có thể là một loài chim khác không phải chim bồ câu và nó ngậm thư ở mỏ được nếu quãng đường bay không dài lắm.

Ngừng một chút ông Minh tiếp:

- Còn bức thư thứ ba có dẫn con dao thì chắc chắn phải do người mang lại chứ không loài chim nào đủ sức mang con dao quá nặng. Tôi cũng nghĩ rằng trong nhà này có nội ứng nhưng chưa biết kẻ ấy là ai.

Nguyễn Phương nghe nói, thầm phục ông Minh. Nhận xét của một ông thanh tra có khác, ông Lê Mai từ nãy ngồi ủ rũ ở góc phòng cũng lên tinh thần một chút, cất tiếng khen;

- Anh nhận xét tài lắm. Có lẽ bọn gian không ghê gớm như chúng ta tưởng. Chúng chỉ có những tiểu xảo nho nhỏ mà trong lúc bối rối ta không khám phá được mà thôi.

- Rồi anh xem tôi sẽ lôi tất cả bí mật ra ánh sáng.

Ông Minh đáp với vẻ tự tin.

Không khí trong phòng nhờ thành công của ông Minh tươi sáng lên được một chút và uy tín ông Minh cũng tăng lên gấp bội. Nguyễn Phương huýt sáo một điệu nhạc vui trong khi ông Lê Mai thấy tương lai sáng sủa hẳn lên. Lúc ấy chợt bác quản gia chạy vào báo:

- Thưa ông chủ, có một người khách muốn gặp ông chủ.

- Khách? Ông ta xưng tên gì? Già hay trẻ?

- Thưa, ông ta không nói tên, nhưng mặc một bộ đồ đen, kể cả cái áo choàng nữa và đặc biệt có một con quạ đen đậu trên vai.

Nghe đến con quạ, ông Lê Mai biến sắc mặt thấy như khó thở và hơi mệt. Ông Minh bình tĩnh hơn nói:

- Bác cứ mời người khách ấy vào, tôi sẽ lo liệu mọi chuyện.

Nhưng khi bác quản gia ra ngoài thì người khách không còn ở đó nữa. Ông ta đã bỏ đi một cách khó hiểu và kỳ cục. Ông quản gia đang ngơ ngác thì một giọng nói cất lên:

- Thế nào? Ông chủ anh trả lời ra sao?

Ông Hai hơi giật mình. À, thì ra người khách đứng nép sau tàng cây lớn trước cổng chứ chưa đi mất. Mặt ông ta lúc này trông lạnh như tiền, phảng phất có một mùi gì độc ác và tàn nhẫn...

- Thưa, mời ông vào. Xin ông thứ lỗi cho vì phải đợi hơi lâu nhưng mấy ngày nay ở đây gặp chuyện rắc rối nên rất cẩn thận đối với khách đến thăm.

Ông khách gật đầu, thả con quạ đậu lên một nhánh cây rồi vào nhà. Vừa lúc đó ông Lê Mai cũng vừa trên lầu đi xuống phòng khách. Ông chợt ngạc nhiên sững sờ, nhìn người khách với vẻ mừng rỡ rồi buột miệng:

- Lâm đó phải không?

Ông khách bình tĩnh:

- Phải. Đoàn Văn Lâm đây.

Lúc này ông Lê Mai không còn nén được cảm xúc nữa. Ông chạy lại ôm chầm lấy khách và nói như trong một giấc mơ.

- Lâm, anh về đây mà tôi ngỡ là mộng ảo chứ không phải sự thực. Tôi tưởng anh đã chết ngoài đó chứ đâu còn về đây được.

- Phải, tôi đã nhiều phen suýt chết nhưng bây giờ thì cuộc thử thách đã chấm dứt trong dĩ vãng.

Ông Lê Mai buông bạn ra, nhìn đăm đăm, rồi vụt hỏi:

- Sao anh lại ăn mặc thế này? Dem thêm con quạ nữa làm tôi hết hồn.

- Lê Mai, anh hiểu cho rằng tôi phải cải trang như vậy thì khi tới đây mới khỏi lộ tông tích.

- Anh nói vậy nghĩa là sao?

Ông Lâm ngồi xuống ghế, nhìn quanh quất rồi hỏi bạn:

- Liệu chỗ này có kín đáo không? Câu chuyện này không thể lọt vào tai người thứ hai được.

- Vậy chúng ta lên phòng riêng của tôi, ở đó chắc chắn không có ai rình rập.

Và lúc hai người lên phòng của ông Lê Mai rồi, ông Lâm bắt đầu câu chuyện:

- Anh còn nhớ Phạm Ngọc Cảnh và vụ án 02-10... không?

Ông Lê Mai hoảng hốt:

- Trời ơi, cũng vụ đó nữa sao? Tôi đang điên đầu và lo sợ mấy hôm nay vì việc đó.

Ông Lâm yên lặng một chút rồi đáp:

- Lê Mai à, thú thật với anh là thời gian gần đây, tôi bị khủng hoảng tinh thần không ít. Tên Phạm Ngọc

Cảnh đã trở về và quyết tâm trả thù kẻ hại hẳn ngày xưa, trong đó tôi là nạn nhân đầu tiên. Tôi tìm đến anh hôm nay cũng vì việc ấy.

- Nhưng hẳn định làm gì anh chứ?

- Có ba bốn bức thư hăm dọa và những việc kinh dị liên tiếp xảy ra ở nhà tôi và mới hai ngày trước, tôi bị ám sát bằng súng nhưng may mắn là không việc gì.

Ông Lê Mai lặng người, cất giọng hơi run:

- Nếu vậy thì hẳn đã quyết giết chúng ta. Tôi cũng không hơn gì anh và cũng sắp mất trí luôn. Nhưng lỗi đó không phải của tôi tất cả.

- Sao lại không phải ở anh tất cả? Tôi chỉ là đồng lõa thôi mà bây giờ cũng muốn chết đi sống lại với lỗi trả thù quá rùng rợn ấy.

- Lúc này anh khôn cần biết rõ làm chi mà chỉ nên hiểu rằng trong vụ án 02-10... còn rất nhiều uẩn khúc. Việc cần thiết trước mắt là đối phó với tên Phạm Ngọc Cảnh. Tôi không muốn chết lần mòn trong tình trạng khủng hoảng này.

- Anh cứ nói những uẩn khúc đó đi.

- Không được. Nhưng một ngày nào đó anh cũng sẽ biết.

Tới đây, ông Lê Mai đổi đề tài:

- Trước khi anh tới đây, tôi đã có ý định trốn sang Thái Lan nhưng chưa có cơ hội ra khỏi biệt thự Hồng Hoa để thu xếp công việc. Bây giờ, anh có thể thay tôi làm công việc đó và cả hai chúng ta sẽ cùng trốn một lượt. Gia tài của tôi đủ đảm bảo một đời sống vương giả.

- Nhưng liệu chúng ta trốn đi có kịp hay không?

- Thật ra cũng khó kịp lắm nhưng còn nước thì còn tát. Chúng ta phải phấn đấu đến giây phút cuối cùng.

- Cũng được.

- Vậy thì bây giờ tôi ký cho anh một chi phiếu năm triệu. Anh ra ngân hàng lĩnh rồi dùng tiền đó thu xếp cuộc trốn tránh. Nhớ là đi được càng sớm càng tốt.

- Vậy tôi đi ngay bây giờ anh nhé.

- Khoan đã, để tôi giới thiệu anh với mọi người trong biệt thự Hồng Hoa để từ rày về sau, anh lui tới được dễ dàng. À, anh đang ở đâu nhỉ?

- Khách sạn Mai Lan, phòng số 13.

Sau khi giới thiệu ông Lâm, ông Lê Mai tiễn khách ra tận cửa, không quên chúc bạn:

- Chúc anh thành công mỹ mãn, cuộc đời mới đang chờ đón chúng ta.

Và ông Lê Mai quay vào nhà với sự vui vẻ và hy vọng. Một tia sáng đã loé lên mang lại niềm tin tưởng cho kẻ sắp tuyệt vọng. Phòng khách lúc ấy có đủ mặt mọi người, ông Minh, bác quản gia và cả Nguyễn Phương nữa. Ông Lê Mai lên tiếng:

- Ông Lâm vừa rồi là một người bạn tốt.

Nguyễn Phương không để ý đến câu nói mà chú ý đến một vấn đề khác:



- Thừa bác, ông Lâm có mang một con quạ đen, vậy có dính líu gì đến bọn bí mật phá khuấy nhà này không?

- À, không đâu cháu. Đó chỉ là một sự tình cờ thôi.

Ông Minh cắt ngang câu chuyện:

- Thôi, bây giờ cũng tối rồi, mà ở đây lại không có điện thì tất nhiên sẽ là môi trường tốt cho bọn bí mật giả trò ma quỷ. Tôi muốn rằng suốt đêm nay phải có người ở biệt thự luân phiên canh chừng để phản ứng kịp thời đối với những chuyện lạ xảy ra.

- Thừa ông thanh tra, nhà này rộng quá làm sao một vài người canh gác hết được?

- Không cần để mắt khắp nơi làm gì, các bạn cứ...

Giữa lúc ấy một giọng nói rất lớn, lạnh như băng ngắt ngang lời ông Minh:

- LÊ MAI!

Mọi người giật mình quay ra nhưng trong phòng không có ai lạ cả. Vậy tiếng nói đó phát ra từ đâu? Chẳng lẽ có ma quỷ hiện ra thật sao? Ông Minh do dự rồi nói nhanh:

- Tiếng nói đó từ phòng bên cạnh phát ra.

Mọi người chạy ủa sang phòng bên. Phòng ấy cũng vắng lặng không có một bóng người. Nhưng ở trên bàn, Nguyễn Phương thấy chiếc máy hát được ai cho chạy và có lẽ phát ra tiếng vừa rồi. Ông thanh tra Minh lại gần xem xét thì giọng nói lúc nãy lại cất lên, tiếp tục lời nói vừa rồi:

"Tôi đã tha chết cho anh mấy lần nhưng không ngờ anh lại không biết hối hận, không biết thân phận cá trên thớt của mình mà còn dám mời ông thanh tra Minh tới đây để chống lại tôi. Đó là một thách thức quá đáng mà tôi sẽ không bao giờ bỏ qua. Ngày xưa, hàng chục năm về trước, anh đã giết vợ tôi và đẩy tôi vào vòng lao lý hơn mười năm trời. Món nợ ấy anh đã vay và sẽ phải trả trong một ngày gần đây. Nhưng tôi muốn anh chết trong một cái chết thật từ từ, ghê gớm và kinh khiếp để bù lại những tội ác đã gây ra. Tôi sẽ thành công trong việc làm ấy vì một hồn ma bao giờ cũng vô hình, một con ác quỷ báo oán bao giờ cũng thắng người nhân thế. Tôi nhắc lại một lần nữa cho anh nhớ rằng quyền lực của tôi là quyền lực tối thượng mà tất cả các kẻ kháng cự lại đều phải chết một cách thê thảm. Tiện đây, tôi nhắc luôn với ông thanh tra Minh, hãy liệu hồn mà cút đi chứ ở lại mà làm tôi nổi giận thì cũng phải chịu hình phạt tương xứng. Chào anh."

Đĩa hát chỉ quay đến đó là hết nhưng gây ra những phản ứng mãnh liệt và khác nhau. Bác quản gia và Nguyễn Phương thì đứng chết trân một chỗ, miệng há hốc không nói được lời nào. Ông Lê Mai thì tái xanh mặt vì giận, quát lớn: "Láo, toàn một lũ láo khoét. Ta không bao giờ giết người!" Trong khi ông Minh là người nóng nảy hơn cả, không nói gì nhưng trong lúc quá giận, nắm tay nắm mạnh làm chiếc đĩa hát vỡ tan tành.

Sau hơn một phút yên lặng, mọi người bắt đầu lấy lại bình tĩnh, Nguyễn Phương lên tiếng:

- Đáng lẽ ông không nên đập chiếc đĩa hát như vậy. Biết đâu nhờ nó chúng ta chẳng phăng lần ra thủ phạm?

Ông Minh thở dài đáp:

- Cậu nói có lý lắm. Tại lúc này tôi giận quá. Hơn hai mươi năm trong nghề, chưa có kẻ nào dám nói như vậy.

Ông Lê Mai lên tiếng giọng thiếu náo:

- Xin các bạn đừng tin lời trong đĩa hát. Tôi bị vu oan một cách trắng trợn.

Bác quản gia quay sang hỏi ông Minh:

- Tôi không hiểu tại sao đĩa hát có thể bật một cách tự nhiên như vậy được. Không lẽ có ma thật hay sao?

- Thời đại nguyên tử này thì làm gì có ma quỷ. Tôi đã biết kẻ bí mật dùng cách nào để thực hiện trò quỷ thuật lúc này. Hẳn đã làm thế nào vậy cháu?

Nguyễn Phương nói một cách hãnh diện:

- Thưa bác, không có gì lạ cả. Cháu nghĩ đĩa hát chỉ có tiếng nói ở đoạn giữa, còn khúc đầu thì không có. Vậy kẻ ấy chỉ cần vào phòng cho máy chạy, nhưng vì đoạn đầu không có tiếng nên không có ai nghe thấy. Đợi khoảng vài phút sau, tới đoạn có tiếng nói thì hẳn đã đủ thì giờ cao chạy xa bay.

Ông Lê Mai buột miệng khen:

- Cháu khá lắm đó.

Nguyễn Phương thêm một câu lửng lơ:

- Cháu còn biết kẻ nào là tác giả vụ đĩa hát lúc này nhưn còn phải kiểm chứng lại cho chắc chắn.



Sáng hôm sau, Nguyễn Phương thức dậy một cách thoải mái nhờ đêm qua rất yên tĩnh, không có chuyện gì xảy ra nữa. Chàng họa sĩ thấy yêu đời như vừa hoàn thành một họa phẩm đặc ý. A! Trời hôm nay cũng đẹp mặc dầu hơi buồn, một cái buồn thi sĩ với những ánh mây xám nhạt, những tia nắng dịu và những cơn gió nhẹ thoảng khắp nơi. Lúc ấy, Nguyễn Phương chợt nghe thấy tiếng đàn dương cầm từ phòng bác Lê Mai vọng qua. Tiếng đàn hôm nay sao nghe buồn bã, ray rứt và thảm não quá. Chàng họa sĩ thở dài khi nhớ đến thực tại và bỗng có ý nghĩ sẽ hết sức giúp ông Lê Mai thoát khỏi cảnh ám ảnh này.

Nhưng có lẽ con người khó mà ngờ được tương lai...

Và trong bữa điểm tâm sáng hôm đó, mọi người đều có một vẻ im lặng, tư lự. Món bánh bì với cà ri gà cũng không ngon miệng như mọi ngày. Ông Lê Mai dợm đứng lên thì chuông điện thoại reo vang và bác Hai chạy vào báo:

- Thưa ông thanh tra, có người gọi điện thoại cho ông!

Ông Minh đứng lên, xuống phòng khách và một lát sau trở vào với một vẻ mặt hơi tái:

- Người lạ gọi dây nói bảo tôi rằng hãy ra ngoài biệt thự, theo con đường vắng vẻ Trương Lân sẽ nhận được một món quà.

- Thế anh có định đi không?

Tôi cũng đang phân vân vì biết đâu nơi đó chẳng là một cạm bẫy nguy hiểm. Hai nữa là bọn bí mật có thể dùng kế điệu hổ ly sơn dụ tôi ra đó để thực hiện một mưu toan gì mờ ám tại biệt thự Hồng Hoa.

Nguyễn Phương lắng nghe, thầm phục lý luận chặt chẽ của ông Minh. Chàng họa sĩ đề nghị:

- Hay cả ba người cùng đi. Như vậy an toàn mà cũng là một cơ hội đối gió. Mấy ngày nay sống trong nhà này tựa như địa ngục trần gian vậy.

Ông Lê Mai gật đầu, bằng lòng. Thế là ông Minh, ông Lê Mai và Nguyễn Phương ra đi, chàng họa sĩ cũng không quên dắt hai con chó berger theo để phòng bất trắc.

Trương Lân là tên một con đường nhỏ chạy ngang hông biệt thự Hồng Hoa vắng vẻ, khá nhiều cây cối và cỏ dại mọc lan tràn hai bên đường. Ba người di chuyển thật cẩn thận. Ông Minh đi trước, dẫn một con berger dò đường, Nguyễn Phương đi sau cùng canh chừng cho cả toán. Thời gian trôi qua thật chậm với sự hồi hộp của mọi người. Ông Lê Mai luôn lấy khăn tay lau mồ hôi dù thời tiết đang êm mát trong khi ông Minh cũng sờ tay vào bá súng dắt ở ngang hông. Tình thế có vẻ căng thẳng và nặng nề. Sau cùng, con chó

Tô Tô trong tay ông Minh sửa dờ dọi và lồng về phía trước. Ông Minh ghì dây xích lại, đưa mắt nhìn ông Lê Minh và Nguyễn Phương. Lúc đó, một cơn gió mạnh ngược chiều thổi tới mang theo một mùi tanh. Chàng họa sĩ kêu lên:

- Mùi máu!

Và cả ba người rảo bước về phía trước. Cách đây vài thước là một xác chết nằm xấp, và máu khô đọng thành từng vũng bên xác nạn nhân. Ông Minh bình tĩnh hơn cả, giao dây xích con Tô Tô cho Nguyễn Phương:

- Cậu giữ con chó để tôi lại gần xem người thật hay hình nhân như lần trước?

Và khi ông Minh lật ngửa xác chết, khuôn mặt nạn nhân hơi tái và quen thuộc. Ông Lê Mai hét lên:

- Trời ơi, Lâm!

Và sau đó, vì xúc động quá mức ông Lê Mai ngã quỵ xuống ngất đi. Nguyễn Phương thì mặt mày cũng tái xanh, quên cả dờ ông Lê Mai dậy. Mãi tới khi hai con chó thấy chủ ngã, lồng lên thì chàng họa sĩ mới sực tỉnh và cúi xuống. Tim ông Lê Mai vẫn còn đập đều nhưng hơi yếu. Nguyễn Phương quay sang ông Minh giải thích:

- Bác Mai bị bệnh đau tim từ lâu rồi. Có lẽ mấy hôm nay lại tái phát.

- Tôi biết điều đó.

Câu nói của ông Minh làm Nguyễn Phương hơi ngạc nhiên nhưng chàng họa sĩ không còn đủ giờ suy nghĩ nữa. Còn nhiều việc cấp bách trước phải làm.

- Cậu hãy lo thoa bóp cho anh Mai tỉnh dậy rồi vục về nhà. Tôi sẽ ở đây để gọi cảnh sát tới lo liệu thủ tục về vụ án này. À, cậu cũng nên biết luôn chi tiết này: trên xác nạn nhân có ghim một mảnh giấy như sau: Đây là hình phạt nhẹ nhất cho những kẻ độc ác ngày xưa.

Nguyễn Phương tuân lời ông Minh như một cái máy. Vài phút sau ông Lê Minh tỉnh dậy nhưng mất hết thần sắc, người rũ xuống như cây cổ thụ gãy ngang sau một cơn mưa bão, bước đi cũng không nổi. Chàng họa sĩ nhìn ông với vẻ ái ngại:

- Bác để cháu gọi bác sĩ tới săn sóc cho bác nhé.

- Thôi, không cần đâu Phương. Cứ mỗi lần gặp cơn xúc động, bệnh tim tái phát thì bác hơi mệt vậy thôi. Chỉ cần nằm nghỉ chừng nửa tiếng là hết.

Ông Lê Mai dừng lại để thở rồi nói tiếp:

- Bác biết cháu đang lo lắng cho bác. Nhưng thôi, chúng ta về nhà.

Nguyễn Phương không làm sao hơn được, đành dìu ông về. Con đường Trương Lâm lúc này sao dài dằng dặc và đầy vẻ tăm tối mặc dầu trên cây, chim chóc hót vang lừng những điệu nhạc vui tươi của buổi sáng.

Nhưng cũng may là không có chuyện gì xảy ra ở dọc đường.

Bác quản gia ra tận cổng đón, tiếp tay với Nguyễn Phương đỡ ông Lê Mai lên phòng.

- Chuyện gì xảy ra vậy cậu?

- Ông Đoàn Văn Lâm đã bị chết nhưng câu chuyện còn dài lắm, để lát nữa kể kỹ hơn. Ở nhà có chuyện

gì không bác?

- Không. Tất cả đều yên tĩnh và tốt đẹp.

Nghe thế, Nguyễn Phương yên trí dìu ông Lê Mai lên phòng. Chàng họa sĩ chợt có cảm giác hơi lạ tựa hồ như sắp có chuyện nguy hiểm xảy ra. Lúc ấy, tiếng thở phì phì ở đầu giường làm Nguyễn Phương quay phắt lại. Trên cái bàn nhỏ đặt ở đầu giường ông Lê Mai, chàng họa sĩ thấy pho tượng bán thân của một người đàn bà được đặt ở đấy từ lúc nào, nhưng ghê rợn hơn là có... con rắn lục đang cuộn chug quanh bức tượng, hả cái miệng to lớn và đỏ lòm một cách đe dọa. Nhanh như cắt, chàng họa sĩ rút con dao găm đeo trong người nhưng con rắn cũng chẳng vừa gì, phóng người đến tấn công. Một cuộc ác chiến dữ dội xảy ra, con rắn dường như đã được huấn luyện nên rất nhanh nhẹn tinh khôn làm Nguyễn Phương mấy lần suýt bị cắn trúng nhưng sau cùng với một lòng can đảm vô biên, một ý chí quyết đấu, chàng họa sĩ đã chém đứt đầu con rắn lục. Thời gian trong phòng như ngưng lại và Nguyễn Phương ném con dao, thở dốc cho đỡ mệt. Ông Lê Mai cất tiếng:

- Cháu can đảm lắm, đáng tiếc là bác đang mệt nên không giúp gì được cho cháu.

Nguyễn Phương ngừng lên:

- Cháu không ngờ kẻ bí mật lại bỏ rắn vào phòng. Nọc của rắn nguy hiểm đến chết nếu không được cứu chữa kịp thời.

Ông Lê Mai không đáp, bước lại đầu giường xem xét pho tượng. Tượng người đàn bà khá đẹp với cặp mắt lớn, cái mũi thẳng và khuôn mặt trái xoan trông giống hệt như người thật vậy. Nguyễn Phương thấy tay ông run run nên lên tiếng hỏi:

- Tượng của ai vậy bác?

- Bác cũng... không rõ và đang tự hỏi kẻ bí mật đặt pho tượng ở đây với mục đích gì?

Nguyễn Phương nghe nói có vẻ không tin lắm mà sự thực cũng là ông Lê Mai nói dối. Ông đã nhận ra đó là tượng của bà Nguyễn thị Ngọc Lệ, nạn nhân bị giết chết trong vụ án 02-10... những năm về trước. Đầu óc ông Lê Mai lúc này bối rối chưa từng có. Kẻ bí mật vẫn lộng hành và sự can thiệp của ông thanh tra Minh không có hiệu quả bao nhiêu. Hơn nữa, cái chết của ông Lâm cũng kéo theo hy vọng cuối cùng xuống tuyền đài. Từ nay, ông Lê Mai thực sự là kẻ cô đơn, mang mối hận mà không biết ngỏ cùng ai, tương lai có lẽ chỉ là cái chết mà thôi.

- Trong nhà này vừa xảy ra chuyện gì vậy?

Đó là tiếng của ông Minh. Nguyễn Phương đáp:

- Có kẻ thả rắn lục vào phòng bác Mai nhưng đã giết được con rắn đó. Còn cái chết của ông Lâm thì sao, thưa ông thanh tra?

- À, cảnh sát đã tới lập biên bản và đem xác ông Lâm về khám nghiệm. Chắc vài ngày nữa sẽ có kết quả.

Nguyễn Phương lên tiếng:

- Nếu cảnh sát điều tra ra thủ phạm giết ông Lâm thì tốt lắm. Họ sẽ tóm cổ bọn bí mật và như vậy thì mối đe dọa ở nhà này đương nhiên được trừ khử.

Nhưng ông Lê Mai hiểu rằng mọi chuyện không thể êm xuôi một cách dễ dàng như thế. Kẻ bí mật dư sức giết ông trước khi bị cảnh sát còng tay.

- Phương, cháu xuống phòng để thuốc lấy cho bác chai thuốc tim Coramine lên đây. Bác mệt quá rồi.

Nguyễn Phương vâng lời ông Lê Mai. Lúc chàng họa sĩ trở lên thì thoáng nghe tiếng ông Minh:

- Anh Mai, tôi nghi rằng chính Nguyễn Phương là nội ứng cho bọn gian. Chỉ có nó là người hoạt động dễ dàng và hữu hiệu nhất.

- Có lẽ anh nghi lầm rồi. Nguyễn Phương là một người tốt và không bao giờ làm điều mờ ám ấy.

Nếu câu nói của ông mình làm chàng họa sĩ tức giận bao nhiêu thì câu trả lời của ông Lê Mai an ủi chàng bấy nhiêu. Bỗng chốc, sự kính nể dành cho ông Minh từ trước đến nay tan biến hết để thế bằng sự căm giận. Tiếng của ông Minh lại thoảng qua:

- Nhưng dù sao, tôi cũng khuyên anh nên coi chừng vì một bề ngoài lành đời lúc là tấm bình phong hoa mỹ che đậy những tội ác tày trời.

Ông Lê Mai chưa trả lời thì Nguyễn Phương đã bước vào. Chàng họa sĩ làm tỉnh như không hay biết gì:

- Hồi này, cháu tìm mãi mới được chai Coramine nên bác phải chờ hơi lâu.

Nói xong, Nguyễn Phương đặt chai thuốc ở bàn rồi tiếp:

- Cháu lên phòng một chút!

Rồi chàng họa sĩ bỏ về phòng. Lúc này chàng đang cần một nơi yên tĩnh để suy nghĩ chứ nếu còn ở đây thì tính nóng nảy có thể làm hư hết mọi chuyện. Việc này quá bất ngờ và làm đảo lộn cả kế hoạch đã dự liệu từ trước nhưng có lẽ cũng chưa đến nỗi nào. Nguyễn Phương có một quan niệm rằng tình thương bao giờ cũng thắng bạo lực và tội ác, điều trái bao giờ cũng là kẻ chiến bại... Thời gian trôi qua, ánh nắng gay gắt chiếu qua khung cửa sổ như hâm nóng bầu không khí trong phòng làm Nguyễn Phương thấy nực nội. Chàng họa sĩ mở vali định lấy áo thay thì phát giác ra một vụ lạ lùng. Quần áo của Nguyễn Phương đã bị... lục tung và tuy có sắp xếp lại mà vẫn không đúng hẵn. Chàng họa sĩ ngăn người suy nghĩ. Chàng đâu có dính líu gì đến vụ án 02-10... hoặc bất cứ điều gì mờ ám mà cũng bị kẻ bí mật lục lọi vali? Hay lại sắp có một trò quái đản nào khác? Nguyễn Phương nghĩ thế nên vội vàng kiểm soát lại và tìm được... ba con quạ, bằng sắt nằm dưới đáy vali. Quạ đen là dấu hiệu của kẻ bí mật mà lại được bỏ thêm vào đây với mục đích gì? Chàng họa sĩ thắc mắc mãi mà vẫn không tìm ra. Lúc ấy tiếng của ông Minh chợt thoáng qua trí nhớ làm loé lên một tia sáng. Đúng rồi, ba con quạ này có thể nhằm âm mưu vu oan cho Nguyễn Phương có liên lạc với kẻ bí mật và như vậy thì trùng hợp với lời tố cáo của ông Minh. Đây là một sự ngẫu nhiên hay chính ông Minh cũng tham dự vào âm mưu ấy? Ý nghi ngờ về ông thanh tra chợt nảy ra trong đầu óc Nguyễn Phương và chàng họa sĩ quyết định sẽ làm một cái gì để chứng minh mình vô tội.



Suốt buổi sáng hôm đó, biệt thự Hồng Hoa ở trong một bầu không khí nặng nề khó thở. Ông Lê Mai ở lì trong phòng uống rượu liên miên để quên cơn khủng hoảng. Chị người làm vì quá sợ hãi cũng xin nghỉ việc nên quang cảnh trông vắng vẻ lạ thường. Ông Minh thì bức dọc, có lẽ vì thấy mình bất lực trước kẻ bí mật, chàng họa sĩ cũng không hơn gì. Tất cả sống trong sự chờ đợi.

Đến trưa hôm ấy, sau khi dùng bữa trưa, ông Lê Mai gọi Nguyễn Phương vào phòng và bảo:

- Phương, bác đã suy nghĩ kỹ lắm rồi. Cháu nên về Sài Gòn là hơn. Bác không muốn cháu bị liên lụy vào vụ án này.

Nguyễn Phương cúi đầu suy nghĩ rồi đáp:

- Thưa bác, cháu chưa muốn về giữa lúc này. Chung quanh bác, không có một ai đáng tin cậy. Kẻ bí mật thì lúc ẩn lúc hiện, chập chờn như một bóng ma.

- Bác rất cảm ơn cháu lo lắng cho bác. Nhưng Phương à, có một sự thật não lòng mà chúng ta phải chấp nhận là trong nhà này, không một ai đủ bản lĩnh để đối đầu với kẻ bí mật. Bác cũng mất hết hy vọng rồi, chỉ như tử tù chờ đao phủ xuống tay.

- Thưa bác, theo cháu nghĩ thì tình thế cũng chưa đến nỗi i đất như vậy.

- Đó chỉ là một câu nói an ủi thôi cháu. Chúng ta phải hìn thẳng vào thực tế và can đảm chấp nhận định mệnh dù định mệnh thường là cay nghiệt và tàn khốc. Vì vậy, bác muốn thấy cháu được bình yên và vui vẻ đời khỏi đây như lúc mới tới.

Nguyễn Phương biết ông Lê Mai đã quyết định và không có gì làm ông đổi ý được. Chàng họa sĩ thầm nghĩ lúc này cần có một quyết định sáng suốt và khéo léo thì may ra mới cứu vãn được mọi việc.

- Thưa bác, vâng. Cháu sẽ về Sài Gòn ngay trưa nay. Nhưng nếu có biến cố hệ trọng nào xảy ra thì cháu thề sẽ tóm cổ thủ phạm cho bằng được.

- Bác cảm ơn cháu. Trước khi cháu rời khỏi đây, bác có một điều sau chót muốn nói: Cháu hãy tin chắc rằng trong đời, bác chưa bao giờ là một kẻ sát nhân.

Nguyễn Phương đáp nhỏ:

- Thưa bác, cháu tin như vậy.

Và ngay sau đó, chàng họa sĩ xách vali rời khỏi biệt thự Hồng Hoa trước cái thở phào nhẹ nhõm của một số người. Họ đều muốn tống khứ cái anh chàng kỳ đà cản mũi, ngăn cản âm mưu của họ.

Văng bóng Nguyễn Phương, tòa nhà càng vắng vẻ và yên lặng. Ngoài vườn chỉ có tiếng gió thổi, lá rơi và thỉnh thoảng một vài tiếng chó sủa vu vơ. Tất cả là một quang cảnh chết. Trong khi đó, kẻ bí mật cũng đang xúc tiến một kế hoạch tinh vi để đưa tiền ông Lê Mai về bên kia thế giới và lần này chắc chắn bọn chúng sẽ thành công. Nhưng có lẽ ở đời, nhiều việc bất ngờ tưởng như không bao giờ có mà vẫn xảy ra. Chiều hôm ấy, khi bóng người bí mật lén xuống bếp, lấy ra một chai thuốc đổ vào nồi canh trong khi đang bốc khói thì một tiếng quát vang lên:

- Bác Hai!

Tiếng quát của Nguyễn Phương vang dội trong buổi chiều tà yên tĩnh làm mọi người trong biệt thự náo động, chạy dồn dập xuống bếp. Kẻ bí mật cũng giật mình quay lại và hoảng hốt đến đánh rơi chai thuốc trong tay vỡ tan tành - Hẳn không ngờ chàng họa sĩ trở lại và xuất hiện như một bóng ma. Và lúc này, mọi người đều thấy rõ kẻ đó chính là bác Hai, người quản gia trung thành của ông Lê Mai trong mấy năm trời. Nguyễn Phương đồng dục nói lớn:

- Bác Hai kế hoạch giết người của bác khéo léo lắm. Nguyên một chai thuốc Coramine được đổ vào nồi canh thì khi ăn vào, chắc chắn bác Mai sẽ lên cơn đau tim mà chết. Bác sĩ có khám nghiệm thì cũng chỉ kết luận được rằng trong lúc say rượu, nạn nhân uống quá liều thuốc tim nên chết. Nhưng đáng tiếc, mưu sự tại nhân mà thành sự tại thiên, lưới trời lồng lộng không bao giờ tha thứ cho kẻ gian tà. Tôi đã trở về đây và bắt được quả tang.

Bác Hai xám mặt, không cãi được một lời nào. Mọi người xôn xao trong khi ông Minh lên tiếng:

- Cậu tài lắm, tôi thành thực có lời khen ngợi nhưng tại sao cậu lại trở về đây?

Nguyễn Phương quay sang bác Hai để trả lời ông Minh:

- Bác Hai, thực sự mà nói thì tôi đã biết bác nội ứng từ ngay đêm thứ sáu vừa rồi, khi bác để bức thư và con dao găm trong phòng làm việc của bác Mai. Sở dĩ tôi đến hôm nay là vì tôi định dùng bác như một con cờ, một đầu mối hầu hạ ra kẻ chủ chốt. Nhưng tình thế biến chuyển nhanh chóng và mọi việc đều phải thực hiện cấp bách, không chần chờ được nữa, tôi mới lén trở về đây để lộ mặt nạ của kẻ phản chủ.

Những lời lẽ rõ ràng và xác đáng của chàng họa sĩ đã giải thích mọi việc. Bác Hai đứng chết trân tại một chỗ trong khi ông Minh lên phòng gọi điện thoại cho cảnh sát. Nguyễn Phương lên tiếng:

- Bác Hai, tôi biết bác không phải chính phạm trong vụ này mà còn một kẻ trong bóng tối giật dây phá khuấy. Vậy bác cứ nói kẻ ấy là ai đi, tội bác sẽ được nhẹ đi phần nào.

- Không, không có ai cả.

- Bác nên nói ra để tránh sự đáng tiếc có thể xảy ra về sau này.

Bác Hai ngừng lên, thở dài rồi nói với ông Lê Mai và Nguyễn Phương.

- Ông chủ và cậu hiểu lầm cho tôi rằng sự việc xảy ra như thế này, tôi cũng hối hận lắm. Nhưng nếu không nói tên kẻ ấy thì chỉ bị thêm vài năm tù là cùng mà nói ra thì chắc chắn tôi sẽ bị giết trong vòng 24 giờ. Tôi chưa muốn chết trong lúc này.

Ông Lê Mai gật đầu:

- Tôi biết hoàn cảnh của chú khó xử lắm. Tôi cũng không phải là điều tra viên để căn vặn làm chi. Chú



cứ bảo vệ sự sống của mình và quyền sống là quyền thiêng liêng nhất của con người.

Mọi người đều im lặng sau câu nói của ông Lê Mai. Vài phút sau, một xe jeep tới biệt thự Hồng Hoa, chờ theo bốn cảnh sát. Một người bước vào hỏi:

- Ở đây ai là Nguyễn Văn Hai?

- Hẳn đứng đằng kia.

Viên cảnh sát liền còng tay bác Hai rồi dẫn ra xe sau khi nói:

- Nếu các ông không gọi chúng tôi cũng sẽ tới đây. Tên này bị nghi ngờ đã giết ông Đoàn Văn Lâm vì sở giáo nghiệm tìm thấy dấu tay của hắn ở cán dao cắm trên lưng nạn nhân.

À, đây là một chi tiết mới nữa. Nguyễn Phương nhìn theo bóng chiếc xe khuất dần, nói nhỏ:

- Có lẽ bác ấy cũng là một người tốt, nhưng trong đời ai cũng có lúc lỗi lầm.

Ông Lê Mai thì quay lại, nhìn thẳng vào mắt chàng họa sĩ rồi nói:

- Nguyễn Phương, cháu là một người thật tốt. Chính cháu đã cứu mạng bác và đem lại cho bác một hy vọng trong cuộc đời buồn thảm này.

Nguyễn Phương cảm động đáp:

- Thừa bác, cháu cũng rất sung sướng để làm công việc đó. Cháu mong rằng mọi việc rồi sẽ êm xuôi một cách tốt đẹp. Sau cơn mưa, bầu trời bao giờ cũng sáng.

Ngừng một chút, chàng họa sĩ nói tiếp:

- Bây giờ bác cho phép cháu ở đây cho đến khi nơi này trở lại cuộc sống bình thường chứ?

- Được lắm. Cháu có thể đi hay ở lúc nào là tùy ý. Bác cảm ơn cháu một lần nữa. Giữa cuộc đời dẫu bề và cái xã hội lừa đảo này, kiếm được một thanh niên hăng hái, tốt bụng như cháu không phải là chuyện dễ.

Và khi ông Lê Mai lên phòng rồi, ông thanh tra Minh quay qua trách chàng họa sĩ:

- Cậu tệ quá. Sao không nói cho tôi biết chi tiết cậu đã khám phá ra chính ông Hai là nội ứng?

Nguyễn Phương vẫn còn giận vụ ban sáng bèn trả đũa:

- Thừa ông, vì lúc đó tôi chưa hoàn toàn tin tưởng nơi ông cũng như ông đã từng nghi ngờ tôi là nội ứng cho kẻ bí mật.

Ông Minh giật mình một chút. Sau có lẽ đoán được nên cười xòa:

- Tôi xin lỗi đã ngờ oan cho cậu. Thôi, chúng ta huề để cùng hợp tác tới chỗ thành công.

- Tôi rất hân hạnh được làm phụ tá cho ông thanh tra.

Và bữa cơm chiều hôm ấy, mọi người đều vui vẻ ăn uống. Họ đã thoát được sự hồi hộp, lo lắng là có kẻ trong nhà làm nội ứng. Chú Tư tài xế đem bàn cờ tướng ra đánh với Nguyễn Phương trong khi ông Lê Mai dạo một bản đàn dương cầm vui vẻ hơn bao giờ hết. Họ tạm quên hình ảnh của kẻ bí mật để say sưa trong thành công đầu tiên. Duy chỉ có ông Minh là vẫn giữ bản tính trầm ngâm và tư lự như mọi ngày.

- Ông thanh tra không vui với tụi tôi sao?

Đó là câu hỏi của bác làm vườn. Ông Minh lắc đầu:

- Không. Tôi muốn mình luôn luôn đề cao cảnh giác để đối phó kịp thời với bất cứ chuyện gì xảy ra.

Mà thật vậy. Ông Minh đang theo đuổi những ý nghĩ riêng tư. Nghề nghiệp đã dạy cho ông nhiều kinh nghiệm quý báu. Một bầu trời quang đãng có thể nổi giông tố một cách bất ngờ...

12 giờ đêm, bóng tối đã hoàn toàn bao phủ mọi vật. Ông Lê Mai đang chìm đắm trong một giấc mơ kinh dị. Ông mơ thấy mình nằm hấp hối trên giường bệnh và tổng kết lại cuộc đời. Cuộc đời ấy dường như không làm ông thỏa mãn vì nó có vẻ khô khan, cần cỗi và ích kỷ quá. Bây giờ, ông Lê Mai mới thấy rằng cuộc đời có một ý nghĩa cao cả nếu người ta biết dùng nó để xây dựng một thế giới tốt đẹp hơn, thế giới mà nhân loại sống trong tình thương và hạnh phúc. Lý tưởng ấy giản dị và cao đẹp quá nhưng suốt trong mấy chục năm, ông đã không nhận thấy mà lầm lạc bước vào con đường vô nghĩa và đầy cay đắng, chông gai mang cái tên "Danh Lợi". Lúc tỉnh ra thì đã quá muộn và lúc con người sắp nhắm mắt mãi mãi. Trước mắt ông chợt hiện ra những hình ảnh nhoè nhoẹt, đầy màu sắc, quay cuồng đảo lộn và sau cùng biến thành một màu đen thẫm. Trong giấc mơ, ông Lê Mai có cái cảm giác lâng lâng của linh hồn rời khỏi xác. Linh hồn ấy bay lượn chập chờn trên cái xác cứng lạnh như luyện tiếc cỏi dương trần rồi phút chốc bay vụt đi vào một thế giới vô tận và lạ lùng. Thế giới của những linh hồn, cách biệt vĩnh viễn với đời sống dương thế không có cảnh xấu xa, lừa đảo hay giết nhau để mà sống và chỉ có tình thương bất tận.

- Thế nào, dậy đi chứ Lê Mai?

Tiếng kêu làm ông giật mình, ú ớ mấy tiếng rồi tỉnh dậy. Giấc mộng đã biến ông thành một con người khác với những quan niệm cách xa quan niệm mấy tiếng đồng hồ trước đây. Nhưng trong những giây phút ấy, dưới ánh nến chập chờn của gian phòng, ông Lê Mai thấy một người lạ, khá to lớn đứng sừng sững như một pho tượng đá và đang có vẻ chờ đợi.

- Ông là ai?

- Lê Mai, anh đã tỉnh ngủ chưa? Hãy dụi mắt mà xem cho rõ tôi là ai?

Ông Lê Mai ngồi dậy, bình tĩnh nhìn kẻ đối diện. Hẳn là một người hơi gầy, nét mặt hốc hác đượm vẻ gian khổ. Mái tóc đã bạc quá nửa và có vết sẹo nơi cằm, lộ hẳn ra trước bởi cái miệng mím chặt. Đó dường như là một người xa lạ?

- Không, tôi không hề biết ông là ai.

Khách lạ nở nụ cười chua chát, cất giọng khàn khàn mỉa mai:

- Phải, ông sống trên nhung lụa quá quen rồi, làm sao còn nhận được tên tù khổ nhọc này nữa. Những năm dài đằng đằng đã biến tôi thành một con người khác xưa hoàn toàn.

- Ông nói vậy nghĩa là sao?

- Tôi muốn nói tôi là Phạm Ngọc Cảnh, kẻ đã bị ông kết án khổ sai trong vụ án 02-10...

Ông Lê Mai tái mặt sợ hãi, chồm tới và quát:

- Ông nói láo. Phạm Ngọc Cảnh đã chết trong một tai nạn hai năm về trước. Ông giả danh hắn tới đây với mục đích gì chứ?

- Ông có thể chối bỏ không dám đối diện với Phạm Ngọc Cảnh ngày xưa. Nhưng tôi không bao giờ bỏ qua được mối thù ấy. Bản án mười ba năm đã phá hỏng hết cuộc đời tôi, đã biến tôi từ một nhà sinh vật học tầm tiếng thành một tên tù tàn tạ, và công trình nghiên cứu trong năm năm trời đã phải tan thành mây

khỏi, chỉ còn là một con số không to tướng.

Ông Lê Mai nói, giọng hơi run:

- Tôi hỏi ông là ai. Đừng giở trò ma quỷ dọa nạt như mấy ngày qua.

Khách lạ gầm lên:

- Ông im đi. Hãy im lặng để sám hối tội lỗi của mình. Ông mong tôi chết để tội ác của mình vĩnh viễn được xóa bỏ. Không, không bao giờ như vậy. Tôi về đây với hình ảnh một con người thù hận, đòi món nợ cho người vợ thân yêu đã chết, cho chính cả cuộc đời bản thân tôi nữa. Ông hiểu chưa?

- Lão. Những lời của ông toàn là lão. Ông có bằng cứ gì buộc tội tôi chứ?

- Tôi không có bằng cứ xác đáng nhưng sự thật là sự thật. Dù ông giết người một cách khéo léo đến đâu, không để lại dấu tích thì ông vẫn là kẻ sát nhân, không hơn không kém.

- Nhưng tôi không giết ai cả. Ông không có quyền hạn gì đối với tôi hết.

Khách lạ cười gằn, đáp:

- Phải. Trên pháp lý tôi không có quyền xử tội ông. Nhưng bây giờ, xã hội đã biến tôi thành một con thú rừng xanh, mạnh được yếu thua. Chỉ có thể thôi.

- Tòa án sẽ xử tội ông.

- Tòa án! Thưa ông chánh án khả kính của tôi, hai tiếng đó đối với tôi không còn giá trị gì nữa. Tòa án là đại diện cho pháp luật, thực thi lẽ công bằng nhưng những năm trước, người ta đã dùng nó làm một phương tiện tốt nhất che dấu tội ác của mình, hại kẻ cô thế. Lúc đó, pháp luật có che chở, bảo vệ cho kẻ vô tội là tôi đâu mà bây giờ tôi phải tôn trọng nó chứ? Hơn nữa, tôi về đây cũng chỉ muốn thực hiện lẽ công bằng là kẻ có tội phải đền tội.

Ông Lê Mai sắc mặt nhợt nhạt, cơn đau tim tái phát làm ông rũ người xuống, nói không ra tiếng. Khách lạ nhìn với vẻ hài lòng rồi tiếp:

- Lê Mai, hãy nhìn thẳng vào quá khứ để sám hối và nhìn cảnh giàu sang phú quý của mình một lần cuối cùng để già từ dương thế. Ông sẽ không cô độc dưới âm phủ vì ở đó đã có ông bạn Đoàn Văn Lâm chờ đợi sẵn. Tôi cho ông thời hạn năm phút.

Ông Lê Mia khoé mắt lộ vẻ khủng khiếp. Cặp mắt thất thần nhìn chung quanh như cầu cứu. Khách lạ hiểu ý, nói:

- Ông đừng mong có phép lạ nào cứu vớt trong hoàn cảnh này, ngay cả thằng nhãi Nguyễn Phương hay tên thanh tra Minh bắt tài nữa. Chúng chỉ hạ được tên quản gia ngu ngốc, chứ đối với tôi thì chỉ là châu chấu đá xe. Hơn nữa, tôi đã xông thuốc mê vào phòng và ít ra đến mười giờ sáng mai chúng mới có thể tỉnh dậy.

- Dù tôi có chết, bọn ông cũng sẽ bị tóm cổ.

- Ha ha, một câu nói khôi hài. Tôi nói để ông biết những viên cảnh sát bắt tên quản gia chiều nay đều là người của tôi, giả làm cảnh sát để cứu lẫn nhau. Đừng mơ tưởng những chuyện hảo huyền.

Ông Lê Mai đã tuyệt vọng trong khi khách lạ rút ra con dao tiến tới như một hung thần. Cũng trong giây phút ngắn ngủi ấy, bản năng mạnh mẽ của con người trước cái chết chột vùn dậy và ông Lê Mai bất ngờ

chồm tới, tổng mạnh vào bụng kẻ đối diện một đập như trời giáng. Bị trúng đòn, hắn ôm bụng lão đảo đánh rơi con dao găm xuống đất. Ông Lê Mai vừa cúi xuống định lượm lên thì cũng bị trúng một cú đá móc ngược từ dưới, ngã xoài trên mặt đất, đầu va vào cái tủ và máu tuôn ra khá nhiều. Khách lạ đủ thì giờ lượm con dao, tiến lại định kết liễu cuộc xô xát nhưng hắn bỗng đứng sững trước họng súng đen ngòm ngòm của ông Lê Mai đang sẵn sàng nhả đạn.

- Đứng lại nếu không muốn chết!

Người khách xám mặt biết cơ mưu không thể thành. Giọng ông Lê Mai trở nên danh thép hơn bao giờ hết.

- Tôi biết ông không phải là Phạm Ngọc Cảnh vì không bao giờ có chuyện người chết đội mồ sống dậy. Ông là kẻ biết nhiều điều không nên biết nhưng tôi chẳng phải là kẻ sát nhân để giết ông trừ trường hợp bất khả kháng. Bây giờ hãy theo lệnh tôi: bỏ dao xuống, úp mặt vào tường, hai tay giơ lên đầu.

Khách lạ làm theo lời ông Lê Mai và hắn lãnh trọn một bá súng, sau đó, gục xuống ngất đi. Ông Lê Mai bước lại tủ, tự băng vết thương ở đầu rồi lục lấy một vài giấy tờ cần thiết và cuốn chi phiếu bỏ vào túi áo, ông khoác thêm cái áo par-dessus, sau đó xuống vườn lấy xe hơi lái đi, đi thật xa để sống một cuộc đời khác.

Và mười lăm phút sau chiếc Peugeot 504 đã ra khỏi thành phố khá xa, gió lồng lộng thổi tạt vào xe. Con đường lúc này vắng lặng nhưng ông Lê Mai chợt cảm thấy chóng mặt, có lẽ vì mất máu quá nhiều. Trong phút chốc, cặp mắt hoa lên và ông Lê Mai như muốn gục xuống tay lái giữa lúc chiếc xe đang chạy với tốc độ gần 80 cây số giờ.



Nguyễn Phương cảm thấy nhức đầu sau một đêm dài ngủ mê mết. Chiếc đồng hồ lớn trên tường đã chỉ 9 giờ 45 và nắng ngoài vườn đã lên khá cao. "Sao hôm nay mình dậy trễ thế nhỉ?" Chàng họa sĩ hơi ngạc nhiên và bỗng linh cảm một điều gì hệ trọng đã xảy ra. Nguyễn Phương vội rảo bước tới phòng ông Lê Mai. Cửa phòng mở toang, ông Lê Mai không còn đó nữa và trong phòng đầy dấu tích của một cuộc xô xát. Cái tủ lớn bị xô lệch sang một bên, cái ghế nhỏ lật nghiêng và lác đác trên nền gạch còn dấu máu. Chàng họa sĩ lúc ấy đang ở trong tình trạng hoảng hốt, lúng túng không biết phải làm gì. Sự việc xảy ra quá đột ngột và bí mật.

- Ông thanh tra, ông thanh tra.

Tiếng kêu lớn của Nguyễn Phương không được ai trả lời mặc dầu vang dội trong ngôi biệt thự khá lớn. Lúc chàng họa sĩ chạy đi tìm mới hay ông Minh đã biến mất. Chắc ông ấy dậy sớm, phát giác ra mọi việc nên đi tìm ông Lê Mai chăng? Nguyễn Phương đoán chừng như vậy, và chạy xuống lầu thì phát giác thêm chiếc Peugeot 504 của chủ nhân cũng không còn trong khi mọi người trong nhà đang ở tình trạng ngủ mê mết. Bấy nhiêu chi tiết giúp Nguyễn Phương đoán được phần nào những việc trong đêm qua: Có lẽ kẻ bí mật đã xông thuốc mê rồi vào phòng ông Lê Mai. Sau đó một cuộc xô xát xảy ra và căn cứ vào dấu máu thì đã có người bị thương nhưng không thể biết chắc được kết quả ra sao. Tuy nhiên, Nguyễn Phương thầm lo lắng cho ông Lê Mai vì chàng biết ông khó có thể là kẻ chiến thắng trong cuộc đánh nhau và phải chăng ông đã bị bắt cóc? Bây giờ thì quá trễ và Nguyễn Phương đành bó tay bất lực. Không một đầu mối nào còn sót lại để làm điểm khởi hành. Tất cả đã chìm vào bóng tối và biến mất trong màn bí mật dày đặc.

Suốt buổi trưa hôm đó, chàng họa sĩ ngồi đợi ông Minh nhưng không thấy về và sự thật là ông Minh không bao giờ trở lại biệt thự Hồng Hoa nữa. Nguyễn Phương ngồi ôn lại từ đầu câu chuyện, đêm sinh nhật sóng gió cho đến nay mới có hơn ba ngày mà có biết bao sự đổi thay. Vụ án cặp mấy bức tranh có liên hệ gì tới hình ảnh của kẻ bí mật, vụ án 02-10... rồi biết bao việc kinh dị nữa. Tất cả dường như đều liên lạc mật thiết với nhau mà nếu tìm được một việc là có thể phăng ra hết. Nhưng bây giờ chủ nhân mất tích thì hoàn cảnh lại đổi khác đi nhiều. Sau cùng, Nguyễn Phương quyết định lên phòng làm việc của ông Lê Mai tìm kiếm, biết đâu lại chẳng khám phá ra điều gì mới. Việc làm này có hơi quá đáng nhưng chàng họa sĩ tự bào chữa, dẫu sao chàng cũng là cháu ông Lê Mai, từng chứng kiến, tham dự từ đầu mọi biến cố và việc làm ấy bắt nguồn từ thiện chí chứ không phải do một gian ý nào.

Khi mở được cái tủ lưu trữ hồ sơ, Nguyễn Phương đứng sững trước một cảnh tượng lạ lùng mà không ai

có thể tưởng tượng tới. Mấy bức tranh Hồn Ma, Quạ Đen... bị mất hôm nào đang nằm yên trong tủ một cách thứ tự. Thế này có nghĩa là chính ông Lê Mai đã dấu mấy bức tranh và phao vu là bị đánh cắp. Nhưng ông làm việc ấy với mục đích gì? Chẳng lẽ chính ông cũng muốn làm những vụ phá khuấy rắc rối thêm sao? Nguyễn Phương phân vân một lúc và chợt hiểu ra. Có lẽ ông Lê Mai không muốn mọi người khám phá, thắc mắc về sự trùng hợp dường như là do sự cố ý giữa bức tranh và kẻ bí mật nên đem dấu bức tranh đi. Ông không tiêu hủy vì có lẽ ông tiếc những tác phẩm nghệ thuật đặc ý. Chàng họa sĩ cúi xuống xem xét kỹ mấy họa phẩm và thấy một bức chân dung người đàn bà giống hệt pho tượng bán thân hôm qua. "Vậy chắc người này cũng giữ một vai trò quan trọng trong câu chuyện." Nguyễn Phương đoán chừng như vậy và tiếp tục tìm kiếm. Gần mười phút sau, chàng họa sĩ lại tìm được họa đồ của biệt thự Hồng Hoa và tò mò giở ra coi. Tuy không phải kiến trúc sư nhưng chàng cũng nhìn thấy ngay trên họa đồ có vẽ... một căn hầm dưới cái phòng bỏ trống cuối hành lang. Hầm bí mật lại ở dưới một phòng bỏ trống. Chi tiết này thật đáng ngờ vì nơi đó có thể được dùng vào mục đích mờ ám như thủ tiêu xác chết hoặc bắt giam người chẳng hạn. Nguyễn Phương nghĩ thế và nhất quyết tìm cách xuống cho được căn hầm đó...

Cánh cửa gỗ lâu ngày mục nát kêu lên những tiếng kêu, kẹt khi chàng họa sĩ đẩy cửa bước vào. Phòng này không rộng lắm và được dùng để chứa đồ đạc cũ hay không dùng tới. Đặc biệt là ngay lối vào có một pho tượng heon rỉ đã lâu ngày nên có nhiều bụi bám. Nguyễn Phương không chú ý đến lắm nhưng lúc trở ra mới nhận thấy một điều lạ. Trên cánh tay đầy bụi bặm có dấu bàn tay in lên chứng tỏ có người mới cầm vào. Phải chăng đó là cơ quan để mở nắp hầm? Nguyễn Phương lắc thử cánh tay pho tượng thì một nắp hầm lộ ra thật. Thế là chỉ nhờ một chi tiết nhỏ mà phăng ra nhiều việc quá ly kỳ. Chàng họa sĩ mỉm cười hài lòng rồi cẩn thận bước xuống cái cầu thang bằng đá gập ghềnh ăn sâu xuống đất. Một bầu không khí nặng nề và chờ đợi bao trùm mọi vật. Nơi đó thật yên lặng chỉ có tiếng chân bước đi theo nhịp tim đập hồi hộp của Nguyễn Phương. Thời gian như kéo dài ra nhưng đi mãi rồi cũng tới đích. Chàng họa sĩ thấy mình bước chân vào một căn phòng khá rộng, bày biện thô sơ và có... một người đàn ông đang bị trói chặt vào cái ghế bành. Ông ta mặt bơ phờ mệt mỏi nhưng có một nét hơi quen. Nguyễn Phương chú ý một chút và nhận ra đó chính là người khách lạ tự xưng là luật sư Kiệt đêm nào. "Tại sao ông ta lại ở đây?" Câu hỏi thoáng qua óc nhưng chàng họa sĩ không có thì giờ suy nghĩ vội chạy lại mở trói cho người khách. Khi được giải thoát, ông ta gượng đứng lên nhưng đã kiệt lực nên ngã gục xuống đất. Nhìn khuôn mặt xanh xao, cặp mắt thất thần, Nguyễn Phương biết người đối diện đang ở trong tình trạng sức khoẻ yếu kém nhưng lúng túng không biết làm sao.

- Ông cần nước chăng?

Khách nghe hỏi bèn quay người lại nói qua hơi thở:

- Tôi là rồi!

Nguyễn Phương nghe nói vội chạy đi tìm chai nước và một ổ bánh mì. Chàng họa sĩ cho người khách ăn từng miếng nhỏ và uống từng ngụm nước nhỏ một.

- Ông nên ăn từ từ và nhai kỹ cho khỏi hại dạ dày.

Và mười lăm phút sau, khách đã lấy lại sức phần nào, sắc mặt hồng hào trở lại, tiếng nói đã rõ ràng.

- Tại sao ông lại ở đây?

- Lão Lê Mai lừa cho tôi uống thuốc mê rồi bắt giam ở dưới này.

Nguyễn Phương hơi ngạc nhiên, không ngờ ông Lê Mai cũng mưu trí như vậy. Từ trước đến nay chàng họa sĩ vẫn tưởng ông là một mẫu người thụ động, thiếu ý chí phấn đấu và yếu đuối.

- Bây giờ hỏi thật, ông có đúng là luật sư Kiệt không? Và ông tới biệt thự Hồng Hoa hôm nọ với mục đích gì mà bị bắt?

Người khách nhìn Nguyễn Phương dăm dăm, rồi cất tiếng:

- Cậu có thể cho tôi biết cậu là thế nào với lão Lê Mai?

- À, tôi là cháu họ của bác Lê Mai. Tôi học luật ở Sài Gòn nhưng kỳ hè mỗi năm thường lên đây nghỉ mát và tìm đề tài hội họa.

- Dầu sao cậu cũng có ơn cứu mạng, tôi có thể tiết lộ một phần sự thật được. Tôi vốn là một tên tù, bạn bè thường gọi là Hai Năng. Tôi về đây là theo một sự ủy thác của một người bạn tốt đã chết.

- Ai đó?

- Phạm Ngọc Cảnh. Một người bị tù oan mười ba năm và đáng tội nghiệp lắm. Vụ án 02-10... đã chôn vùi một thiên tài.

Nguyễn Phương im lặng trong khi Hai Năng thuật lại vụ án:

Mười ba năm trước, ông Phạm Ngọc Cảnh là một nhà sinh vật học giàu có, nổi tiếng, sống với vợ là bà Nguyễn Thị Ngọc Lệ. Gia đình đang sống yên ấm thì biến cố ghê rợn xảy ra vào một đêm mưa gió. Đêm ấy, đã gần 12 giờ khuya, ông Cảnh từ phòng thí nghiệm về phòng ngủ thì bỗng phát giác vợ ông, bà Nguyễn Thị Ngọc Lệ đã chết. Bà Lệ bị bệnh tim nên có thể chết bất ngờ, nhưng đến khi bác sĩ khám nghiệm mới biết bà Lệ chết vì uống quá liều thuốc. Một cuộc điều tra được mở ra, vì nhà chức trách nghi rằng bà Lệ bị giết chết chứ không phải tai nạn do sự rủi ro. Lúc đó, ông Cảnh ở trong tình trạng khủng hoảng tinh thần mất mấy ngày và khi phục hồi trí nhớ, trong một cơn say rượu để quên buồn, ông Cảnh đã thú nhận chính mình là thủ phạm giết vợ để đoạt cái gia tài khổng lồ gần 100 triệu. Sau đó, ông ta bị đưa ra tòa và Lê Mai đã xử bản án mười ba năm khổ sai, đầy đi xa.

- Như vậy ông Cảnh có gì là oan đâu? Chính ông ta thú nhận cơ mà.

- Nhưng tất cả những việc đó chỉ là bề ngoài giả tạo. Bên trong một âm mưu ghê gớm được sắp đặt để hại ông Cảnh, tinh vi đến nỗi nếu không phải chính kẻ thi hành nói ra thì không ai có thể biết được.

Ngừng một chút để uống thêm ngụm nước, Hai Năng nói tiếp:

- Ông Cảnh ở tù được tám năm thì có ông bác sĩ thần kinh Đoàn Văn Lâm cũng bị đầy ra đó vì tội ngộ sát. Ông bác sĩ này chính là người chữa bệnh cho ông Cảnh khi ông mất cân bằng thần kinh sau cái chết của người vợ. Ông Lâm không phải người khỏe mạnh nên sống ở đó được hơn một năm thì ngã bệnh. Trước khi chết ông ta cho ông Cảnh biết một sự thật trong vụ án 02-10... là ngày xảy ra án mạng: gần mười năm trước, ông Lâm nhận số tiền một triệu của Lê Mai để thực hiện âm mưu đổ oan cho ông Cảnh giết vợ. Trong thời gian nằm điều trị, ông Lâm đã dùng tất cả những phương pháp khoa học tối tân nhất để gieo vào trí óc ông Cảnh lúc đó đã điên loạn là chính mình đã giết vợ để đoạt gia tài. Và ông ta thành công mỹ mãn, đúng theo kế hoạch của Lê Mai. Vụ án sẽ vĩnh viễn chìm sâu trong quá khứ nếu không có lời thú tội của

ông Lâm.

Nguyễn Phương nghe kể xong thở dài buồn bã. Chàng hoạ sĩ tin câu chuyện của Hai Năng là hoàn toàn đúng sự thật nhưng vẫn còn thắc mắc nhiều điểm.

- Cách đây mấy ngày, bác Mai có tiếp một người bạn tên là Đoàn Văn Lâm thì là thế nào?

- À, vậy cậu hãy nghe đoạn chót câu chuyện.

Sau khi nghe lời trời lại của ông Lâm, ông Cảnh hiểu hết mọi việc và cho rằng chính Lê Mai đã giết vợ mình nên mới hại chồng để chạy tội nhưng không có bằng cứ nên đành chịu án oan. Và cách đây hai năm ông Cảnh cũng ngã bệnh chết và có nhờ tôi với một người bạn là Sáu Vân nếu còn có ngày trở về thì hãy cố đem vụ án 02-10... ra ánh sáng để rửa nỗi oan ức suốt mười mấy năm trời.

- Rồi mọi việc diễn tiến ra sao?

- Sau khi được phóng thích, Sáu Vân và tôi tìm đến biệt thự Hồng Hoa, định giả như ông Cảnh còn sống để khủng hoảng tinh thần Lê Mai với hy vọng ông ta thú tội trong những cơn sợ hãi. Tôi tới đây giả làm kẻ tổng tiền cũng là để thử lại bài toán: nếu Lê Mai chịu đưa tiền thì mặc nhiên ông ta thú nhận mình có làm việc mờ ám trong vụ án năm xưa.

- Nhưng các ông đã thất bại?

- Điều đó chưa hẳn vì trong khi tôi bị bắt, bạn tôi còn làm nhiều việc đe dọa tinh thần Lê Mai như giả dạng làm ông Đoàn Văn Lâm hoặc viết thư đe dọa. Biết đâu giờ này bạn tôi đã thành công?

- Ông lầm rồi. Nếu bạn ông thành công thì người cứu ông ra khỏi căn hầm này không phải là tôi mà là anh ta. Hiện nay bác Lê Mai không còn ở đây nữa.

Hai Năng giật mình hỏi lại:

- Cậu nói sao? Ông ta đã trốn đi rồi ư?

- Chính tôi cũng không rõ bác Mai bị bắt cóc hay tự ý trốn đi. Nội vụ còn nhiều điều bí ẩn.

- Thôi được. Bây giờ tôi phải đi tìm bạn tôi ngay xem tại sao có chuyện ấy.

Nguyễn Phương giơ tay cản lại, nói nhỏ:

- Trước khi ông đi, tôi còn muốn nói mấy lời. Tôi tin câu chuyện vừa rồi là sự thật nhưng cũng chỉ nghĩ rằng còn có sự lằng lằng hay uẩn khúc nào đó vì một người như bác Mai không thể là kẻ sát nhân.

- Cậu nói thế có ngụ ý gì?

- Tôi mong các ông sẽ tìm hiểu vụ án thật kỹ lưỡng, đừng nóng nảy mà làm hại sinh mạng của bác Mai.

- Được, tôi hứa với cậu điều đó. Tất cả những việc lạ lùng do chúng tôi làm ra trong biệt thự này cũng chỉ với mục đích tìm bằng cứ đem Lê Mai ra tòa chứ không phải để giết ông ta. Thôi, tôi xin cảm ơn cậu đã cứu mạng, và nếu có duyên, chúng ta sẽ còn hội ngộ.

Nguyễn Phương chợt nhớ ra một điều vội nói:

- Khoan đã, tôi còn muốn biết một điều. Hiện nay còn người thân thích nào hiểu rõ vụ án năm xưa không?

- À, bà Lệ còn một người em gái duy nhất tên là Nguyễn Thị Ngọc Lan, vợ của luật sư Lê Tuấn Kiệt.



Hiện giờ họ đang sống ở Sài Gòn, số nhà 97 đường Đ...

- Xin cảm ơn ông đã cho quá đầy đủ chi tiết.

Và Nguyễn Phương thần thờ nhìn theo bóng Hai Năng khuất dần. Chàng họa sĩ không ngờ vụ án lại rắc rối đến thế mà lỗi là ở phía ông Lê Mai. Bỗng chốc, Nguyễn Phương quyết định sẽ tìm ra sự thật, dù đó không phải là chuyện dễ. Còn quá nhiều câu hỏi nhức đầu phải giải đáp vì nếu ông Lê Mai không giết bà Lệ thì ai là thủ phạm, hay cái chết ấy chỉ là một sự rủi ro? Mọi việc lại càng khó khăn vì xảy ra từ mười ba năm về trước, một thời gian quá dài, đủ chôn vùi tất cả đầu mối vào dĩ vãng xa xôi.

Nguyễn Phương dừng lại ở số nhà 97. Đó là căn biệt thự khá lớn, lộng lẫy không kém gì biệt thự Hồng Hoa với từng hàng cây tía công phu, lối đi trải sỏi trắng và các luống hoa hồng tươi thắm. Chàng họa sĩ do dự đôi chút rồi bấm chuông và đứng đợi. Một người tớ gái ra mở cổng ngay sau đó.

- Cậu hỏi ai?

- Tôi muốn gặp bà luật sư. Cô nói dùm tôi là... cháu họ lên đây có việc cần.

- Vậy mời cậu vào nhà.

Và vài phút sau, Nguyễn Phương đợi trong phòng khách sang trọng của biệt thự. Căn phòng được trang trí bằng nhiều loại đồ cổ, các bức họa nổi tiếng, và một cặp ngà voi khá lớn. Dưới đất có trải thảm, loại thảm ngoại quốc đắt tiền nói lên sự giàu có của chủ nhân. Nhưng chàng họa sĩ cũng không có nhiều thì giờ để nhìn ngắm vì bà Ngọc Lan đã bước ra. Thoáng trông, bà khoảng gần bốn mươi nhưng còn khá đẹp, nước da hơi xanh và cặp mắt có vẻ buồn bã như chôn dấu một tâm sự không vui.

- Chào bà luật sư. Tôi xin lỗi đã mạo nhận là người cháu họ để vào đây.

Bà Ngọc Lan thoáng ngạc nhiên rồi đáp:

- Không sao, tôi sẵn lòng tiếp chuyện với cậu vài phút và lâu hơn nếu có chuyện cần thiết.

Nguyễn Phương biết đã tới lúc thực hiện kế hoạch đã dự định. Chàng họa sĩ lên tiếng:

- Thưa bà, tôi xin phép tự giới thiệu, tôi là Vũ Thanh Bảo, một người tù vừa được phóng thích nhân dịp lễ Giáng Sinh sắp tới...

Bà Ngọc Lan hơi biến sắc mặt. Nguyễn Phương hiểu ý vội nói:

- Xin bà đừng lo ngại vì tôi không có ý định mờ ám khi vào đây.

- Vậy cậu muốn gì?

- Thưa bà, xin bà bình tĩnh vì đây là một câu chuyện quan trọng. Chắc bà còn nhớ ông Phạm Ngọc Cảnh?

Bà Ngọc Lan giật mình, nhìn Nguyễn Phương đăm đăm rồi gật đầu.

Chàng họa sĩ nói tiếp:

- Cách đây mười ba năm, ông ta là chủ ngôi nhà này nhưng nay chỉ là một xác chết vùi sâu trong lòng đất.

- Tôi không muốn cậu nhắc đến hắn. Đó chỉ là một vết bẩn trong gia đình chúng tôi.

- Thưa bà, cho đến bây giờ ai cũng nghĩ như thế nhưng thật tình là ông Cảnh bị oan.

- Oan? Thật là một sự vô lý.

- Nhưng đó là sự thật, thưa bà. Cũng chính vì cái gọi là vô lý đó mà tới nay, người chết vẫn phải mang nỗi oan ức xuống tuyền đài. Tôi tới đây cũng chỉ với mục đích tìm bằng cứ chứng minh ông ta vô tội.

- Làm sao cậu dám quả quyết hẳn không có tội trong khi chính hẳn đã thú nhận?

- Thưa bà, tôi là một người bạn với ông Cảnh khi còn trong tù. Lời thú tội trong khi say rượu và lúc thần kinh chưa bình phục hẳn không phải là sự thực mà nằm trong một âm mưu ghê gớm. Tôi biết là bà chưa tin điều ấy nhưng để tôi kể đầu đuôi câu chuyện.

Và Nguyễn Phương thuật lại như lời Hai Năng đã kể cho chàng nghe mấy bữa trước. Lúc nghe xong, bà Ngọc Lan có vẻ suy nghĩ rồi nói:

- Tôi tin cậu là bạn tù với Ngọc Cảnh thật vì có nhiều chi tiết cậu kể ra mà người ngoài không thể biết được. Chẳng hạn như trong lúc xúc động thái quá đến mất trí nhớ sau cái chết của chị tôi, quả thật Ngọc Cảnh được bác sĩ thần kinh Đoàn Văn Lâm chữa trị nhưng chuyện gì xảy ra trong thời gian đó thì tôi không rõ.

Nguyễn Phương nghe nói mà mừng thầm trong lòng. Thật ra, một phần mục đích của chàng họa sĩ khi tới đây hôm nay là muốn thử nghiệm lại những lời của Hai Năng xem đó là thật hay giả để thẩm định lòng thành thật của hẳn. Nhưng kết quả đầu tiên rất khả quan và Nguyễn Phương dùng hết tài hùng biện để thuyết phục bà Ngọc Lan.

- Thưa bà, việc ông Cảnh bị gieo vào đầu óc ý tưởng giết vợ là có thật vì chính ông Lâm đã nói ra điều đó. Hơn nữa, là một bác sĩ thần kinh với những phương pháp khoa học tân tiến và cơ hội thuận tiện, ông Lâm đủ khả năng làm ông Cảnh mang ấn tượng chính mình là thủ phạm vì khi đó, thần kinh ông Cảnh chưa được bình phục.

- Cậu nói nghe cũng có lý nhưng cậu tìm tôi hôm nay để làm gì?

Nguyễn Phương đã sửa soạn sẵn nên đáp ngay:

- Trước khi chết, ông Cảnh nhờ tôi nếu có ngày về thì hãy cố gắng đem vụ án ra ánh sáng và tôi đã hứa sẽ làm việc đó.

- Vậy bây giờ cậu định làm gì để thực hiện lời hứa?

- Thưa bà, tôi thấy chỉ còn một cách cuối cùng là tìm ra thủ phạm của vụ án năm xưa để gỡ oan cho ông Cảnh. Tôi tới đây để xin bà cho biết thêm chi tiết của vụ án.

Bà Ngọc Lan lắc đầu:

- Thành thực mà nói, việc ông Cảnh giết chị tôi đã làm tai tiếng cho gia đình này rất nhiều. Nếu bây giờ cậu có thể tìm ra thủ phạm thì tôi rất cảm ơn và sẵn lòng giúp đỡ. Đáng tiếc là những chi tiết quan trọng cậu đều đã biết hết và tôi không còn gì để nói.

Nguyễn Phương hơi thất vọng thì bà Ngọc Lan chợt hỏi:

- À, hồi này tôi có nghe cậu nói đến ông chánh án Lê Mai phải không?

- Thưa vâng. Theo lời bác sĩ Lâm thì chính ông Lê Mai nắm vai chủ động trong vụ án năm xưa. Nhưng cách đây ba ngày, cảnh sát tìm thấy chiếc Peugeot 504 của ông Lê Mai rơi xuống một cái hố khá sâu gần

Bảo Lộc. Mặc dầu không tìm thấy xác, nhưng cho đến hôm nay ông Lê Mai vẫn còn biệt tích.

- Mới hôm qua, có một người đàn ông khoảng hơn 50 tuổi, tới đây tự xưng là chánh án Lê Mai.

Nguyễn Phương giật mình, xen lẫn ngạc nhiên:

- Bây giờ ông ta ở đâu, thưa bà.

- Ông ấy tới đây tìm chồng tôi, nhưng chồng tôi đi vắng nên hẹn vài ngày nữa sẽ trở lại.

Nguyễn Phương thấy loé lên một tia hy vọng. Ông Lê Mai còn sống thì may ra mới tìm được sự thật. Nhưng có điều lạ là ông Lê Mai tới luật sư Kiệt - chồng bà Ngọc Lan - để làm gì? Hành động đó có liên quan gì tới vụ án không?

- Thưa bà, bà có nghĩ rằng ông Lê Mai là kẻ chủ chốt như lời ông Lâm không?

- Không. Đó là điểm khiến tôi nghi ngờ, chưa hoàn toàn tin tưởng ở cậu. Lý do là vì trong một vụ án mạng hay một âm mưu mờ ám, thủ phạm phải nhắm vào một mục đích như tiền bạc, ganh ghét hoặc những lý do thiên về tinh thần như ghen tuông chẳng hạn. Ở đây tôi thấy ông Lê Mai là kẻ hoàn toàn xa lạ và không được chút lợi lộc nào trong vụ án mạng nên không thể là thủ phạm.

Nguyễn Phương thầm phục những lý luận vững chắc và sắc bén của bà Ngọc Lan. Phải kể đây là một điều chàng họa sĩ mới được biết và rất hữu ích. Nguyễn Phương hỏi:

- Thưa bà, theo sự hiểu biết và nhận xét của bà thì ai là người được hưởng lợi sau cái chết bất ngờ năm xưa?

- Có lẽ chỉ có ông Cảnh là được hưởng trọn cái gia tài gần 100 triệu của chị tôi.

Chàng họa sĩ cúi đầu suy nghĩ. Vụ án vẫn chưa có thêm một tia sáng nào mà mỗi lúc càng thêm rắc rối và không thể đoán biết ai là thủ phạm. Nếu cho là cái chết của bà Ngọc Lệ là sự rủi ra thì vẫn còn việc ông Cảnh bị ám hại. Chắc chắn có một lý do xa xôi và bí mật. Nguyễn Phương nghĩ thế và toan đứng dậy ra về thì bà Ngọc Lan chợt lên tiếng:

- À, cậu Bảo. Tôi quên mất một điều chưa nói. Hôm qua ông Lê Mai có để địa chỉ lại đây.

Chàng họa sĩ đứng bật dậy:

- Bà có thể cho tôi cái địa chỉ đó chứ?

- Được. Cậu chờ tôi một chút.

Và lát sau, bà Ngọc Lan trở ra, đọc lớn số nhà ghi trong quyển sổ:

- Khách sạn Hoa Khôi, phòng số 21.

Nguyễn Phương ghi vội vào cuốn sổ tay rồi nói nhanh:

- Thưa bà, tôi xin phép được cáo từ để tìm ông Lê Mai ngay bây giờ. Tôi sẽ trở lại đây nếu có việc quan trọng cần nhờ đến sự giúp đỡ của bà.

- Được. Tôi sẽ cố gắng giúp cậu hết sức mình. Chúc cậu gặp nhiều may mắn.

Nguyễn Phương gật đầu chào bà Ngọc Lan rồi vội vã ra xe. Cuộc đi này thu lượm được nhiều kết quả bất ngờ ngoài dự định nhưng cũng tạo ra nhiều thắc mắc không dễ gì giải quyết. Tuy nhiên, nhu cầu cấp bách nhất là phải tìm cho được ông Lê Mai. Nguyễn Phương nghĩ thầm như vậy và lái xe tới khách sạn Hoa

Khôi. Nhưng vừa đi được khoảng 100 mét, mặc dầu đang vội vã chàng họa sĩ cũng thoáng thấy người đàn ông lái chiếc Volkswagen màu xanh nhạt vừa chạy qua có một nét gì quen thuộc. Á! Đó chính là ông Minh, vị thanh tra đã biến mất từ tối hôm trước tại biệt thự Hồng Hoa. "Mình có nên báo cho ông ta biết về tin tức của ông Lê Mai không?" Nguyễn Phương tự hỏi như thế và vòng xe lại đuổi theo ông Minh. Nhưng chưa bắt kịp thì chàng họa sĩ đã thấy ông ta quẹo vào một nhà gần đó, nhà số 97, nhà của bà Ngọc Lan! Nguyễn Phương còn ngạc nhiên thì hai cánh cổng lớn đã khép kín. Quái lạ! Tại sao trên đời lại có những sự trùng hợp ngẫu nhiên đến thế được? Hôm qua ông Lê Mai tới nhà bà Ngọc Lan tìm luật sư Kiệt đã là một việc kỳ dị không kém. Mấy ngày trước, những việc kinh dị biến biệt thự Hồng Hoa thành một nơi khó thở thì hôm nay các sự tình cờ vừa rồi biến nhà bà Ngọc Lan thành nơi khó hiểu và rắc rối. Sau cùng Nguyễn Phương tự trả lời cho chính mình:

- Có lẽ lúc này mình hoa mắt trông lầm?

Nguyễn Phương tìm phòng của ông Lê Mai không mấy khó khăn và gặp được ông ngay sau đó. Mới cách biệt ba ngày mà chàng họa sĩ tưởng như đã lâu lắm. Ông Lê Mai trông cũng thay đổi khá nhiều. Cặp mắt như lo sợ và quầng thâm chứng tỏ ông mất ngủ và tinh thần bị giảm sút. May mắn cho Nguyễn Phương vì ông Lê Mai không hỏi lý do tại sao chàng họa sĩ đến đây được mà chỉ lên tiếng kể lại:

- Tối hôm đó vào lúc 12 giờ đêm, có một kẻ lạ mặt vào phòng định giết bác. Hẳn đã xông thuốc mê nên cháu và ông Minh không hay biết gì. Đến lúc nguy cấp nhất và đã cận kề cái chết, bác liều lĩnh chống cự lại và thoát ra, lấy xe về Sài Gòn ngay đêm ấy.

Nguyễn Phương tìm thấy một điểm vô lý. Hôm nọ, chính Hai Năng đã xác nhận hẳn và Sáu Vân tới biệt thự Hồng Hoa là để tìm sự thật trong vụ án năm xưa chứ không phải để giết ông Lê Mai. Vậy ông Lê Mai nói mình thoát chết thì lời nói ấy liệu có xác thực không? Nguyễn Phương bắt đầu mất tin tưởng ở ông từ hôm tìm được bức tranh Hồn Ma, Quạ Đen... biết chính ông đã bắt nhốt Hai Năng dưới hầm...

- Thưa bác, thế tại sao chiếc Peugeot 504 lại lăn xuống vực?

- À, đó là một sự cố ý. Bác ra khỏi xe, nhấn ga để chiếc xe lăn xuống hố sâu hầu đánh lạc hướng bọn bí mật.

Nguyễn Phương buột miệng:

- Thưa bác, vậy bây giờ bác kiếm luật sư Kiệt làm gì?

Ông Lê Mai hơi giật mình hỏi lại bằng giọng gay gắt:

- Tại sao cháu biết điều đó?

Chàng họa sĩ muốn thú nhận mọi việc nhưng thấy ông Lê Mai có vẻ giận nên cũng hơi sợ và tìm cách nói dối:

- Thưa bác, bà luật sư Kiệt là... bạn mẹ cháu. Cháu lại nhà bà ta chơi, vô tình lật quyển sổ và thấy tên, địa chỉ của bác trong đó nên nghĩ rằng bác có tới gặp luật sư Kiệt.

Lời nói dối của chàng họa sĩ trong lúc cấp thời không hữu lý lắm nhưng ông Lê Mai không nhận ra điều đó. Ông gật đầu, nói:

- Ngày trước luật sư đoàn chỉ định ông ta biện hộ cho bị cáo trong vụ án 02-10... nên bác tới để... hỏi

thêm về vụ án nhưng chưa gặp ông ta.

"Vậy ra luật sư Kiệt cũng là người hiểu nhiều về chuyện năm xưa. Nếu cần, mình có thể nhờ ông ta giúp sức luôn thể". Nguyễn Phương nghĩ thế rồi hỏi:

- Thưa bác mấy ngày ở trong khách sạn bác có bị bọn bí mật đe dọa nữa không?
- Không. Có lẽ chúng chưa tìm ra chỗ này, nhưng ngày mai, bác sẽ dời chỗ ở.
- Chẳng lẽ bác muốn kéo dài tình trạng trốn tránh và hồi hộp này sao?
- Không hẳn như vậy. Bác cần khoảng một tuần lễ yên ổn để thu xếp mọi việc.
- Cháu có thể giúp bác được việc gì không?
- À, cháu có thể lui tới thăm bác thường xuyên. Có cháu, bác cũng thấy đỡ cô độc và hồi hộp.

Nguyễn Phương vâng dạ cho có lệ rồi bước ra cửa sổ nhìn xuống đường. Xe cộ sáng nay thật tấp nập và ai nấy đều có vẻ vội vàng. Sống là hoạt động, là một cuộc tranh đấu không ngừng. Chàng họa sĩ đoán ông Lê Mai đang tìm cách ém nhem vụ án năm xưa để bảo vệ cuộc sống của mình vì dường như ông có nhúng tay vào việc mờ ám. Với tình họ hàng, Nguyễn Phương cũng muốn giúp ông nhưng lại phân vân vì thấy tội nghiệp ông Cảnh. Vợ chết, bản án mười ba năm tù đã vùi sâu vĩnh viễn một nhân tài.

Ôi! Một tấn bi kịch quá buồn thảm và bi đát. Trong lúc đó, ông Lê Mai cũng im lặng như để hồi tưởng quá khứ xa xôi rồi thở dài buồn bã và lên tiếng:

- Phương à, lúc còn trẻ cỡ tuổi cháu, bác mang những hoài bão, lý tưởng cao đẹp lắm. Thế rồi khi ra ngoài xã hội, va chạm nhiều với thực tế, bác thất bại và thấy như mình tỉnh khỏi một giấc mộng xa vời. Từ đó bác đâm ra coi nặng vật chất, xem tiền bạc là tất cả lẽ sống ở đời. Nhưng từ khi hưởng được cái gia tài hàng mấy trăm triệu của người chú, sống cuộc đời vương giả cao sang và về già bác lại hay suy nghĩ thì nhận ra rằng tiền bạc chỉ có một giá trị tương đối. Nó là tên đầy tớ tốt vì giúp cho việc thương mãi, mậu dịch được dễ dàng nhưng khi con người trở thành nô lệ của vật chất thì đời sống trở nên tầm thường, hẹp hòi và có thể tội lỗi nữa. Bây giờ bác có hối hận thì đã quá trễ.

Chữ "quá trễ" của ông Lê Mai mang nhiều ý nghĩa. Phải chăng ngày xưa, ông đã làm việc mờ ám trong vụ án 02-10... nên lúc này mới ăn năn? Nguyễn Phương quay lại và thấy ở góc phông có một bức tranh mới vẽ. Bức tranh vẽ một người đang quỳ trong nhà thờ, đầu cúi xuống như để sám hối. Chàng họa sĩ hiểu được tâm trạng của ông Lê Mai qua họa phẩm và thấy cần tìm một vài lời an ủi:

- Thưa bác, cháu thấy bác vẫn còn đủ thì giờ để thực hiện những việc mình mong muốn. Bác chưa già, lại có đầy đủ phương tiện.

- Có lẽ thế. Nếu việc rắc rối này êm xuôi, bác sẽ sống một cuộc đời mới. Giấc mộng đêm nào đã làm bác suy nghĩ nhiều.

Đến đây, ông Lê Mai đổi giọng cứng rắn:

- Nhưng tương lai trước mắt là muốn sống thì phải tranh đấu. Không có phép màu nhiệm nào cứu vãn mọi việc mà nên tự cứu lấy mình. Ngày mai bác sẽ dọn về căn nhà 317 đường Tú Xương ngay. Ở đó rất kín đáo và an toàn.

Nhưng ông Lê Mai đã lầm lẫn. Thật vậy, buổi trưa hôm sau, khoảng gần 2g30, Nguyễn Phương lại thăm

ông Lê Mai vì linh cảm sắp có chuyện hệ trọng xảy ra. Chàng họa sĩ phát giác căn nhà mang một vẻ yên lặng kỳ lạ, cửa kính đều đóng kín mít. Lúc đầu, Nguyễn Phương cho rằng ông Lê Mai đi ra ngoài nên khóa cửa, nhưng đứng lâu hơn một chút thì... ngửi thấy một mùi hôi, mùi hôi của hơi gaz! Chàng họa sĩ hiểu ngay mọi việc và hoảng sợ, vội vàng đập bể hết cửa kính rồi phá cửa chính xông vào. Trong nhà mùi gaz hôi nồng nặc và ông Lê Mai đang nằm mê man trên giường. Nguyễn Phương mới vào mà cũng ho sặc sụa, vội vàng bế ông Lê Mai ra sân, chỗ thoáng khí. May mắn, tim ông Lê Mai vẫn còn đập và sau một hồi cứu chữa, ông tỉnh dậy. Nguyễn Phương thở phào nhẹ nhõm:

- May quá. Nếu cháu đến chậm một chút thì không biết sẽ ra sao. Việc gì xảy ra vậy bác?

- Chính bác cũng không rõ. Trưa nay, bác thấy hơi mệt nên đi ngủ và mê man đến giờ này, không biết gì cả. Có lẽ là bọn bí mật đã xông thuốc mê rồi vào nhà mở thùng gaz dùng để nấu bếp cho bác chết ngạt. Ai không biết có thể nghĩ đây là một vụ tự tử.

Chàng họa sĩ cũng nghĩ như ông Lê Mai. Như thế này thì rõ ràng có một âm mưu giết chết ông Lê Mai cho bằng được. Nhưng kẻ đó là ai? Hai Năng và Sáu Vân chăng? Nguyễn Phương vẫn còn nhớ lời hứa của Hai Năng hôm nào là sẽ không làm hại tính mạng ông Lê Mai. Hay hẳn đã nuốt lời hứa hoặc còn một bí ẩn chi khác? Tại sao chỗ ở của ông Lê Mai bị lộ chỉ trong vòng 12 tiếng đồng hồ?

- Thưa bác, ngoài cháu ra còn những ai biết chỗ này?

- Chỉ có bà Ngọc Lan. Nhưng bác chắc chắn bà ấy không liên quan gì đến vụ ám sát này.

Nguyễn Phương đâm ra nghi ngờ:

- Thưa bác, cháu không nghĩ bà ấy là chánh phạm nhưng nếu là đồng lõa thì có thể được.

- Cũng không thể có điều ấy. Bà Ngọc Lan hoàn toàn vô can trong vụ án năm xưa cũng như đối với bọn bí mật.

- Thưa bác, cháu muốn nói đồng lõa một cách vô tình. Chẳng hạn như bà ấy vô ý tiết lộ chỗ ở của bác cho một người lạ nào đó.

- Cháu nói cũng có lý nhưng đối với bác, tìm biết ai là thủ phạm không quan trọng. Bác không muốn chánh thức nhờ pháp luật can thiệp.

Chàng họa sĩ không còn biết nói sao. Ông Lê Mai đã không muốn thì làm thế nào được. "Có lẽ nên điều tra bí mật một mình là hơn." Nguyễn Phương kết luận như thế.

- Thưa bác, cháu nghĩ rằng bác nên dời địa chỉ một lần nữa để giữ an toàn.

- Được. Bác sẽ trở lại khách sạn Hoa Khôi, phòng số 21. Ở đó, bác đã trả tiền phòng một tuần lễ mà mới ở ba ngày nên còn giữ chìa khóa. Chắc bọn bí mật không ngờ được điều đó.

- Thưa bác, cháu sẽ trở lại đó gặp bác. Bây giờ cháu có việc phải đi.

Rồi Nguyễn Phương chào ông Lê Mai và ra xe. Chàng họa sĩ có chủ ý là sẽ tới gặp bà Ngọc Lan để hỏi xem bà có tiết lộ địa chỉ ông Lê Mai cho ai lạ chăng? Biết đâu nhờ đó Nguyễn Phương chẳng phăng ra thủ phạm? Nhưng đúng lúc ấy, chàng họa sĩ chợt linh cảm mình bị theo dõi... Nguyễn Phương bèn kín đáo quan sát chung quanh và nhận ra có một người đàn ông vận chiếc áo montagut đỏ, mang cặp kính mát màu sẫm đứng nép bên một gốc cây lớn đối diện với nhà ông Lê Mai. "Chắc hẳn là kẻ sắp đặt cuộc ám sát vừa rồi

và bây giờ trở lại xem kết quả." Chàng họa sĩ đoán chừng như vậy và thản nhiên tiến lại gần kẻ lạ mặt, định cho hắn một bài học đích đáng.

- Cậu Phương!

Tiếng gọi làm chàng họa sĩ giật mình, nhìn kỹ người đối diện. À, thì ra Hai Năng chứ không phải ai xa lạ. Nguyễn Phương nghĩ tới cuộc mưu sát lúc nãy và thấy hơi giận.

- Ông có biết căn nhà số 317 bên kia đường là của ai không?

Hai Năng hơi ngạc nhiên về thái độ lạnh nhạt của chàng họa sĩ nhưng cũng đáp:

- Dường như đó là nhà của Lê Mai. Sáng nay, tôi gặp ông ta đi ngang khúc đường này và mất dấu tích ở đây.

Nguyễn Phương cười gằn:

- Còn dường như gì nữa. Chính ông là kẻ biết rõ hơn ai hết và đã sắp đặt âm mưu giết người vừa rồi.

- Cậu nói âm mưu gì? Tôi mới tới đây không hiểu chút nào cả.

- Phải. Ông giả bộ tài lăm nhưng vở kịch của ông lại không thành công. Ai đã xông thuốc mê và bật hơi gaz cho bác Mai chết ngạt mười lăm phút trước đây? Nếu tôi không tới kịp thì lúc này đã có người an giấc ngàn thu.

Hai Năng có vẻ ngạc nhiên và hoảng hốt thật sự. Hắn vội vã nói:

- Không đâu cậu Phương. Tôi thề là không làm bất cứ việc gì để giết ông Lê Mai. Cậu phải tin tôi vì chính tôi là người cần ông ta sống, phải sống mới có thể tìm ra những bí mật năm xưa.

- Vậy ai là tác giả cuộc mưu sát? Ông nên nhớ là số người biết địa chỉ này có thể đếm trên đầu ngón tay.

- Cậu Phương, cậu là ân nhân nên tôi chưa nói dối với cậu lần nào. Có thể là... Sáu Vân làm việc đó. Không phải tôi đổ tội cho người vắng mặt nhưng Sáu Vân rất nóng tính, đã có lần đòi giết Lê Mai, lại là một tay trộm chuyên nghiệp nên rất ranh về hơi mê.

Nguyễn Phương hơi xiêu lòng, dịu giọng:

- Vậy bây giờ Sáu Vân ở đâu?

- Thú thật với cậu, từ ba hôm trước tới nay, tôi mất liên lạc và hẳn tuyệt tích một cách kỳ lạ.

Thế là câu chuyện lại lâm vào ngõ bí. Chàng họa sĩ nhìn sâu vào cặp mắt Hai Năng và nhận ra hắn nói thật. Nguyễn Phương chợt nảy ra một ý kiến nói:

- Ông và tôi, hai chúng ta đều cùng chung một mục đích là tìm sự thật của vụ án ngày trước. Tôi tin ông rất thành thật nên muốn đề nghị chúng ta... cộng tác và hoạt động chung với nhau.

Thật ra khi đưa ra đề nghị này, chàng họa sĩ đã giăng ra một cái bẫy để thử Hai Năng. Nếu hắn có làm điều mờ ám thì tất nhiên sẽ từ chối vì sợ bị lộ tẩy khi hoạt động chung. Nhưng không ngờ, Hai Năng sốt sắng đáp:

- Được, điều đó có lợi cho cả đôi bên. Tôi rất hân hạnh để làm một cộng tác viên với cậu trong vụ án này.

Nguyễn Phương tươi cười, chàng hết nghi ngờ Hai Năng và đưa tay xiết chặt tay của hắn như để tỏ sự hợp tác chân thành. Hai Năng nói:

- Cậu Phương, tôi cũng chưa già lắm, chúng ta có thể là đôi bạn được chẳng?

Tuy Hai Năng là một tên tù nhưng chàng họa sĩ không có chút thành kiến nào, chỉ nguyên việc hắn trở về, rửa oan dùm người đã chết chứng tỏ con người hắn vẫn còn những điểm tốt. Nguyễn Phương vui vẻ tán đồng ngay:

- Được lắm chứ. Chúng ta gặp nhau từ buổi đầu đã là duyên kỳ ngộ và thêm bạn bớt thù bao giờ cũng là điều tốt.

Hai Năng gật đầu, im lặng trong giây lát rồi nói:

- Từ giờ, chúng ta liên lạc với nhau như thế nào?

- Tôi ở số 298 đường Yên Đỗ. Có việc gì gấp anh cứ lại đằng nhà.

- Còn tôi ở khách sạn Tự Do, phòng số 17. Phương tới nếu không gặp thì cứ để thư lại...

Thôi, việc Lê Mai bị ám sát đột ngột quá, tôi phải đi tìm Sáu Vân để ngăn chặn những việc đáng tiếc có thể xảy ra.

- Tôi cũng có việc phải đi ngay. Hẹn gặp lại với những tin vui.





Cũng như lần trước, Nguyễn Phương đeo râu mép giả, chải lại mái tóc và mặc bộ quần áo cũ cho ra dáng một tên tù mới được phóng thích trước khi lại nhà bà Ngọc Lan. Chàng họa sĩ soi gương và tự bằng lòng vì thấy mình lạ hẳn đi, không còn là Nguyễn Phương, một sinh viên luật kiêm họa sĩ nữa. Trời hôm nay khá nắng nên có thể đeo thêm cặp kính mát cho ra vẻ bí mật. Sau cùng Nguyễn Phương rời khỏi nhà lúc 8 giờ sáng. Phố xá sáng nay thật tấp nập, người đi mua sắm rất nhiều và ai cũng có vẻ hớn hởi. Những hang đá lớn làm bằng giấy được bày bán hai bên vỉ hè, hình ảnh ông già Noel và điệu nhạc quen thuộc từ đâu văng lại nhắc cho chàng họa sĩ nhớ tới thời gian. A! Hôm nay là 24 tháng 12 đêm nay sẽ là đêm Noel, một đêm vui tươi và an lành cho các trẻ em với bữa tiệc buổi tối và huyền thoại ông già Noel đi theo lối mòn sương để tặng quà cho những đứa trẻ ngoan ngoãn. Bất giác, Nguyễn Phương mỉm cười và cũng thấy vui vui như để hòa hợp tâm hồn với cảnh vật sống động bên ngoài. Chẳng bao lâu, chàng họa sĩ đã tới nhà bà Ngọc Lan và giơ tay bấm chuông. Người tớ gái hôm nào ra mở cổng:

- Thưa cậu, bà chủ tôi hôm nay đi sắm đồ Noel không có ở nhà.

Nguyễn Phương hơi thất vọng:

- Chừng nào bà luật sư mới về? Tôi có chuyện khá quan trọng.

- Thưa cậu, có lẽ bà chủ cũng sắp về. Mời cậu vào nhà đợi hay gặp ông chủ tôi có được không?

Chàng họa sĩ trầm suy tính, luật sư Kiệt là người biện hộ cho bị cáo năm xưa chắc cũng biết nhiều về vụ án ấy. Có lẽ cũng nên gặp ông ta để tìm hiểu thêm những điều mới lạ và những điều hữu ích. Thế là Nguyễn Phương theo người tớ gái vào nhà nhưng đến khi gặp luật sư Kiệt thì chàng họa sĩ bỗng giật mình. Ông Kiệt ngồi sững trước mặt Nguyễn Phương chẳng phải là ông thanh tra Minh hay sao? Cũng vẫn đáng người, khuôn mặt đó chỉ khác nơi chốn gặp gỡ mà thôi. Nguyễn Phương còn ngỡ ngàng thì ông Kiệt đã lên tiếng:

- Chào cậu, cậu đến tìm nhà tôi?

Đến lúc này, chàng họa sĩ mới nhớ mình đang hóa trang và đóng vai một người khác nên vội đáp:

- Thưa ông luật sư, vâng.

Và Nguyễn Phương ngồi xuống ghế. Thảo nào hôm nọ chàng họa sĩ gặp ông Minh lái xe vào nhà này và lấy làm lạ. Có ai ngờ ông thanh tra Minh lại có thể là luật sư Kiệt? Nhưng ngồi lâu hơn và ngắm thật kỹ người đối diện thì Nguyễn Phương lại thấy mình lầm. Ông Kiệt giống thật nhưng vẻ mặt trẻ hơn, coi đáng

linh hoạt và ăn bận đúng thời trang, khác với ông Minh tóc bạc, mang vẻ trầm tĩnh và kín đáo. Có lẽ người giống người là chuyện thường xảy ra.

- Cậu tìm nhà tôi có việc gì gấp không?

- Thưa ông, cũng khá hệ trọng. Việc vụ án 02-10... chắc hẳn ông luật sư còn nhớ?

Ông Kiệt giật mình, nói:

- Nhớ lắm chứ. Đó là vụ án trong gia đình này và chính tôi là luật sư biện hộ cho bị cáo. Nhưng sao cậu lại biết vụ án đó?

- Thưa ông luật sư, tôi tới đây để thi hành lời hứa của người đã chết, ông Phạm Ngọc Cảnh.

- Cậu nói gì tôi vẫn chưa hiểu?

- Thưa ông, tôi muốn nói thật ra ông Cảnh vô tội nhưng bị kết án oan nên nhờ tôi tìm ra sự thật vụ án.

- Nhưng cậu là ai? Tại sao biết ông Cảnh bị oan? Điều đó có chắc chắn không hay chỉ là một sự ước đoán mơ hồ, không có bằng chứng.

Nguyễn Phương bình tĩnh:

- Thưa ông, tôi xin tự giới thiệu là Vũ Thanh Bảo, một tên bạn tù với ông Cảnh ngày trước. Tôi đến đây xin ông bà luật sư một ít tài liệu để điều tra vụ án mạng năm xưa.

Ông Kiệt buột miệng:

- Sao có nhiều người ở tù mới ra thế này?

Chàng họa sĩ giật mình. Không khéo thì sẽ lộ tẩy mất. Ông Kiệt nói thế chắc hẳn trước chàng đã có người tới tìm, xưng là bạn tù của ông Cảnh. Nguyễn Phương đoán chừng như vậy và chợt lóe lên một tia sáng, vội nói:

- Thưa ông, có phải họ là Hai Năng và Sáu Vân không?

- Phải...

- Thưa ông, đó là hai người bạn của tôi. Chúng tôi đi xa về đất liền cùng một lúc nhưng tôi còn về thăm nhà nên đến đây trễ hơn.

Luật sư Kiệt gật đầu cho có lệ rồi dăm chiêu suy nghĩ. Đột nhiên, ông đứng dậy, nói nhanh:

- Xin lỗi cậu, tôi có việc phải đi ngay. Còn việc của cậu thì cứ đợi nhà tôi về.

Nói xong, ông Kiệt vội vã lấy cặp táp đi ngay. Khi ông đi ngang chỗ Nguyễn Phương, chàng họa sĩ thấy bàn tay trái của ông Kiệt cụt mất một ngón út nhưng không chú ý đến lắm vì còn mãi nghĩ ngợi về những diễn tiến vừa qua và mọi việc đều có thuận lợi. Và thời gian như kéo dài ra cho đến khi bà Ngọc Lan về tới nhà.

- Chào cậu bảo, cậu chờ tôi đã lâu chưa?

- Thưa bà luật sư, tôi vừa tiếp chuyện với ông nhà nên cũng không sốt ruột lắm.

- Có chuyện gì lạ không cậu?

- Thưa bà, ông Lê Mai vừa thoát khỏi một cuộc mưu sát.

- Sao? Có bắt được thủ phạm không?

- Thừa bà, không. Thủ phạm vẫn trong vòng bí mật và tôi không thể đoán ra được ai đã làm việc đó. Tuy nhiên, ông Lê Mai có còn sống thì mới mong tìm được bí mật ngày trước.

- Vậy bây giờ cậu định ra sao?

- Thừa bà, vì ông Lê Mai bị ám sát ở nhà riêng mà ông ấy có cho bà địa chỉ đó. Tôi đến đây...

Bà Ngọc Lan hơi giận, ngắt lời:

- Cậu nghi tôi là đồng lõa với thủ phạm phải không?

- Thừa bà, không. Nhưng tôi sợ trong lúc vô tình, bà có thể tiết lộ địa chỉ 317 đường Tú Xương cho một người nào đó nên bọn gian mới có thể tìm thấy nhà ông Lê Mai dễ dàng như vậy.

- Tôi cam kết với cậu rằng tôi không hề tiết lộ địa chỉ trên cho bất cứ ai lạ, cậu có thể tin lời tôi chứ?

Thế là hết hy vọng. Nguyễn Phương nhăn nhó đáp:

- Thừa bà, dĩ nhiên là tôi phải tin. Nhưng như thế này là tuyệt vọng rồi. Tôi lo sợ cho tính mạng Lê Mai vì đó là đầu mối của vụ án.

Bà Ngọc Lan an ủi:

- Thôi, cậu Bảo. Cậu nên kiên nhẫn và cố gắng thì sẽ thành công. Tôi lúc nào cũng mong muốn cái chết của chị tôi được thật sự ra trước ánh sáng công lý dù việc đó đã hơn mười ba năm nay rồi.

Chàng họa sĩ suy nghĩ rồi nói:

- Thừa bà, có dịp khác, tôi sẽ xin trở lại đây. Bây giờ tôi phải đi gặp một người bạn.

- Được. Nhà này bao giờ cũng rộng mở để đón chờ cậu. Tôi xin chúc cậu gặp nhiều may mắn hơn và sẽ chóng thành công.

- Cảm ơn bà luật sư.

Rồi Nguyễn Phương cúi chào và ra về. Mọi việc mỗi lúc một bí lối. Bà Ngọc Lan thì có vẻ hăng hái nhưng không có khả năng. Ông Kiệt thì có vẻ thờ ơ trước vụ án qua hành động bỏ đi nửa chừng vừa rồi. Chàng họa sĩ lắc đầu chán nản và nhìn lên bầu trời như muốn tìm kiếm một phép lạ để gỡ rối. Nhưng phép lạ... đã đến thật. Lúc đó Nguyễn Phương chợt thấy đầu óc sáng suốt hơn bao giờ hết và nhớ đến bàn tay trái của ông Kiệt. Bàn tay cụt mất một ngón út! Thôi! Đúng rồi, ông thanh tra Minh cũng có bàn tay cụt như thế. Hiển nhiên hai người chỉ là một vì về mặt mũi người giống người là chuyện hy hữu có thể xảy ra chứ giống luôn cả bàn tay mất ngón út thì không thể có. Chàng họa sĩ muốn đổ mồ hôi với khám phá đó. Luật sư Kiệt giả làm thanh tra Minh là để có cơ vào biệt thự Hồng Hoa hầu làm việc mờ ám chăng? Điều đó đúng vì chính ông ta thú nhận có gặp Hai Năng và Sáu Vân nữa. Còn ai là thủ phạm các vụ ám sát ông Lê Mai? Nếu không phải là Sáu Vân thì đúng ông Kiệt là thủ phạm. Nguyễn Phương còn nhớ rõ đêm ông Lê Mai trốn đi, mọi người trong biệt thự Hồng Hoa đều bị đánh thuốc mê chỉ co sông Minh là biến mất. Vậy người lẻ vào phòng ông Lê Mai nửa đêm hôm đó có thể là luật sư Kiệt vì ông ta đủ điều kiện thực hiện việc đó hơn ai hết. À, còn vụ ám sát bằng hơi gaz ngày hôm qua nữa, dường như cũng chính là ông ta. Lẽ gián dị vì bà Ngọc Lan có thể đưa địa chỉ ông Lê Mai cho chồng xem vì chính ông Lê Mai đã tới tìm luật sư Kiệt. Thế nhưng ông Kiệt giết ông Lê Mai để làm gì? Điều ấy Nguyễn Phương chưa thể biết mà cũng không còn thì giờ suy nghĩ nữa. Chàng họa sĩ đã có linh cảm điều gì bất trắc xảy ra qua thái độ vội vã vừa rồi của

luật sư Kiệt. Nguyễn Phương nóng lòng muốn chấp cánh bay lại khách sạn Hoa Khôi thì vừa lúc đó, Hai Năng từ xa tới:

- Phương, làm gì mà ngăn người ra thế? Có tìm được đầu mối hay dấu vết nào không?

Chàng họa sĩ ngắt lời:

- Chúng ta phải tới khách sạn Hoa Khôi mau. Luật sư Kiệt sắp giết ông Lê Mai rồi.

- Phương nói gì tôi không hiểu.

Mặc cho Hai Năng ngơ ngác, Nguyễn Phương kéo tay hắn chạy mau ra đầu đường, đón một chiếc taxi.

Chàng họa sĩ giục tài xế chạy mau mà vẫn thấy nóng nảy và thầm cầu nguyện:

- Xin thượng đế che chở cho những người biết hối lỗi!

Trong khi đó, ông Lê Mai đang ở trong phòng, chợt nghe tiếng gõ cửa. Ông ra mở cửa thì một người đàn ông lách nhanh vào phòng, dáng điệu vội vàng:

- A, anh Minh!

Người khách nói ngay:

- Không. Luật sư Kiệt đây. Anh không nhận ra tôi nữa hay sao?

Ông Lê Mai nhìn thật kỹ một lúc lâu rồi mới kêu lên:

- Anh Kiệt. Hơn mười lăm năm trời cách biệt, anh thay đổi nhiều quá, không còn một nét gì giống ngày xưa nữa. Gặp lại anh, tôi mừng quá.

Luật sư Kiệt im lặng trong khi ông Lê Mai hỏi:

- Nhưng sao tôi coi anh giống thanh tra Minh quá. Trùng hợp ngẫu nhiên chăng?

- Có lẽ tôi giống ông Minh nào đó nên anh lầm. Thôi chúng ta gặp lại nhau là quý hóa lắm rồi. Thời giờ lúc này quý như vàng bạc vậy...

Ông Lê Mai bắt đầu câu chuyện:

- Anh có nhớ vụ án 02-10... không?

- Có và còn nhớ rất kỹ là đăng khác.

- Anh Kiệt, tôi tới tìm anh lần trước mà không gặp là cũng vì chuyện vụ án đó. Bây giờ rắc rối không thể tưởng tượng được.

Luật sư Kiệt có vẻ ngạc nhiên:

- Sao? Tôi tưởng hồ sơ vụ đó đã được xếp xó và có khi còn đốt bỏ nữa, làm sao rắc rối được?

- Thì đó mới là lý do tôi tìm anh. Cách đây một tuần lễ, tôi còn sống ở biệt thự Hồng Hoa trên Đà Lạt thì tên Cảnh bỗng trở về quá khuấy, còn định giết tôi nữa.

- Vô lý. Tên Cảnh đã chết mục xương ngoài đó thì làm sao trở về đây? Anh nói chuyện gì lạ đời và khó tin quá.

- Anh Kiệt, nhưng vào hoàn cảnh của tôi không tin cũng không được. Tôi đã phải bỏ biệt thự Hồng Hoa về đây tị nạn thì đó không phải là chuyện chơi. Anh có chắc chắn hẳn chết rồi không?

- Chắc chắn như vậy. Anh đừng thắc mắc lo âu chuyện không đâu nữa.

- Vậy là tôi an tâm phần nào. Chỉ còn một việc sau cùng muốn nhờ anh giúp mà thôi.

- Việc gì?

- Tôi muốn trốn gấp sang Thái Lan và ở đó luôn cho tới khi chết. Cuộc đời tôi cũng tàn úa rồi, chỉ mong được yên ổn mà thôi. Anh giúp tôi chứ?

- Khó lắm. Anh ra phi trường chắc không được mà đi bằng đường biển thì dễ bị tàu tuần tiễu chặn bắt. Ngày nay, vượt biên giới không còn dễ dàng như xưa nữa.

- Anh Kiệt, anh phải giúp tôi chuyện này vì đây là lần cuối cùng. Hơn nữa, vì ai mà tôi phải trốn tránh khổ sở như thế này? Chính vì anh đó.

Luật sư Kiệt cười lớn:

- Không, vì số tiền hai triệu thì đúng hơn. Anh phải có can đảm nhận chịu trách nhiệm của việc mình làm chứ?

Ông Lê Mai quát lên:

- Đừng có thái độ đó đối với tôi. Tôi tiết lộ ra thì anh cũng ở tù rục xương chứ không tốt đẹp gì. Hãy nhớ kỹ điều đó.

- À, vậy tôi xin lỗi anh. Bây giờ để tôi chuộc lỗi bằng cách chỉ cho anh một chỗ an toàn nhất, dễ đi tới nhất và còn có tính cách vĩnh viễn nữa.

- Nơi nào vậy?

Luật sư Kiệt mỉm cười, rút túi quần lấy ra... khẩu súng lục và dẫn mạnh từng tiếng:

- Âm phủ!

Ông Lê Mai giật mình trước biến cố quá bất ngờ ấy và không còn phản ứng gì được nữa trước mũi súng. Mũi súng đen ngòn lúc này đáng sợ hơn bất cứ vật gì. Ông Lê Mai giơ tay lên ngực như để ngăn cơn xúc động trong khi luật sư Kiệt sa sầm nét mặt, nói gằn giọng:

- Lê Mai, từ này tôi đùa giỡn như thế cũng quá đủ rồi. Bây giờ, anh hãy cầu nguyện cho cái chết của mình được yên thắm, ít đau đớn.

- Nếu anh nổ súng, nhân viên khách sạn sẽ ập vào bắt anh tại trận.

- Đừng hy vọng hảo huyền. Tôi đã dành cho anh một cái chết yên lặng hơn nhiều. Vạn bất đắc dĩ phải nổ súng thì tôi cũng đủ thì giờ leo cầu thang cứu cấp chuồn xuống dưới nhà để thoát thân.

- Thế tại sao anh lại định giết tôi? Chúng ta là kẻ đồng cảnh ngộ trong quá khứ cơ mà.

- Lê Mai, vì anh là người duy nhất biết tôi là chánh phạm trong vụ án năm xưa. Anh có chết thì tôi mới sống yên ổn được. Thôi, đừng nói nhiều, hãy nghe lệnh tôi.

Và luật sư Kiệt lấy ra một gói thuốc nhỏ, pha vào ly nước rồi đưa cho Lê Mai:

- Uống đi, anh sẽ được ngủ giấc ngàn thu sau đó năm phút đồng hồ.

Cặp mắt ông Lê Mai lúc này lạc thần yếu ớt. Ông đưa ly nước lên môi sắp uống nhưng chợt dừng lại nói:

- Ông Kiệt, trước khi chết tôi còn nhiều điều ăm ức lắm. Ông có thể ban cho tôi ân huệ cuối cùng là kẻ

cho tôi nghe những bí mật của vụ án năm xưa không?

Ông Kiệt nở nụ cười độc ác và ngạo nghễ, nụ cười của kẻ đắc thắng:

- Cũng được. Hãy nghe cho rõ để chết khỏi thắc mắc. Mấy chục năm trước, tôi rất thù ghét bà Ngọc Lệ vì chính bà ta đã phản đối và làm trắc trở cuộc hôn nhân giữa tôi và Ngọc Lan. Nhưng đó chỉ là điều phụ mà lý do chính là vì trước khi chết, cha vợ tôi để lại một di chúc ác nghiệt, cho bà Ngọc Lệ hết cái gia tài gần một trăm triệu còn vợ tôi, em ruột bà ta lại không có đến một đồng cắc nhỏ. Lý do là vì ông ấy nghe lời gièm pha của bà Ngọc Lệ mà ghét tôi và để di chúc như thế. Trong hoàn cảnh như thế, tôi cho là quyền lợi của vợ tôi cũng như của tôi bị tước đoạt một cách công khai và tàn nhẫn. Hơn nữa, tiền bạc là tất cả những gì quý giá nhất trên thế gian này và trước viễn ảnh một tương lai mịt mờ đen tối, tôi thấy mình phải hành động để tạo cho cuộc sống những ánh sáng huy hoàng, rực rỡ hơn. Và tôi đã sắp đặt một âm mưu bí mật mà cho tới nay, chính vợ tôi cũng không hay biết.

Ngưng một chút, luật sư Kiệt kể tiếp:

- Tôi giết bà Ngọc Lệ, bà chị vợ yêu quý bằng cách đổ thêm vào cốc nước nửa lọ thuốc tim nữa. Bà ta chết, nhưng bấy nhiêu chỉ đủ thỏa mãn lòng hận thù mà thôi vì cái gia tài kếch sù kia vẫn còn nằm trong tay tên Cảnh, chồng bà Lệ. Do đó, tôi mới tìm tới anh, đưa số tiền hai triệu để nhờ anh thanh toán giúp tên Cảnh, chồng bà Lệ. Sau cùng, kết quả hết sức tốt đẹp. Tên Cảnh mang án giết sợ, bị đày đi xa thì tất nhiên không có quyền thừa hưởng gia tài của vợ nữa và cái gia tài ấy đương nhiên thuộc về vợ tôi, người em duy nhất của nạn nhân tức cũng như của tôi vậy.

Ông Lê Mai kêu lên:

- Trời ơi, nếu biết như vậy thì không bao giờ tôi nhúng tay vào vụ án ghê gớm ấy. Hai triệu bạc để đánh đổi một đời người mà lỗi ấy ở nơi tôi tất cả.

Luật sư Kiệt giọng sắc lạnh, ngắt lời:

- Đừng kêu than gì nữa. Hãy nghe cho hết câu chuyện. Tên Cảnh bị đày ra Côn Đảo thì tám năm sau, ông Lâm vị bác sĩ thần kinh đã giúp tôi một cách đặc lực nhất cũng bị đày ra đó về tội ngộ sát. Trước khi chết, ông ta trối lại sự thật. Nhưng khốn nỗi, trong vụ án năm xưa, ông ta chỉ biết có anh là người đưa một triệu bạc để hại ông Cảnh chứ không hay chính tôi là người trong bóng tối chủ mưu tất cả. Thế là tên Cảnh tưởng anh là chính phạm trước khi ngủ giấc ngàn thu, hắn đã trối lại với tên Sáu Vân và Hai Năng, nhờ tìm cách rửa oan giúp hắn và còn dặn thêm rằng khi về, nếu có cần sự giúp đỡ thì hai tên ấy cứ tìm đến tôi, vị luật sư biện hộ cho hắn ngày trước. Tên Cảnh đâu ngờ rằng tôi mới là chính phạm nên khi được phóng thích, Hai Năng và Sáu Vân tới gặp tôi, yêu cầu giúp đỡ. Mới đầu, tôi lập kế dọa nạt anh cốt dùng hai tên ấy như những con cò giết anh dùm tôi. Nhưng anh đã không đau tìm mà chết trước những trò quỷ quái ở biệt thự Hồng Hoa nên tôi mới sai lão quản gia giết anh. Rủi ro là lão bị thằng Nguyễn Phương bắt gặp nên kế hoạch đó thất bại. Và đêm đó chính tôi đã lén vào phòng định giết anh. Kỳ đó cũng không thành công mà lần ám sát bằng hơi gaz cũng thất bại.

Ông Lê Mai kêu lên, giọng thều nhào:

- Thì ra kẻ trong bóng tối định giết tôi...

- Phải, anh khỏi cần nói nữa. Mới hồi nãy lại có một tên tù tên Vũ Thanh bảo chi đó, tới gặp tôi với

mục đích tìm vụ án năm xưa. Tình hình trở nên rắc rối quá nên tôi mới quyết định ra mặt để thủ tiêu nhân chứng cuối cùng biết rõ chánh phạm.

Ông Lê Mai ôm đầu khổ sở trong khi luật sư Kiệt lạnh lùng ra lệnh:

- Cầm ly nước, uống ngay đi. Tôi không còn nhiều thì giờ nữa.

Ông Lê Mai hai tay run run, bưng ly nước lên kề môi, sắp uống thì có tiếng gõ cửa gấp rút và tiếng Nguyễn Phương gọi lớn:

- Bác Mai, mở cửa cho cháu mau.

Luật sư Kiệt giật nảy mình, quay đầu ra cửa. Trong giây phút ngắn ngủi và quý báu đó, ông Lê Mai nhanh như chớp hất mạnh cốc nước vào mặt hắn. Luật sư Kiệt đưa tay bụm mặt thì ông Lê Mai nhảy xổ vào, giật được khẩu súng thật dễ dàng. Tình thế đã lật ngược mau chóng một cách bất ngờ.

- Ra mở cửa, mau lên.

Luật sư Kiệt dưới áp lực của mũi súng đành vâng lời. Nguyễn Phương và Hai Năng ào vào phòng cũng khựng lại trước mũi súng:

- Phương, cả ông kia nữa, hai người lại góc phòng đứng và im lặng.

Chàng họa sĩ ngạc nhiên nhìn ông Lê Mai và thấy ông như biến thành một người khác. Cặp mắt đỏ ngầu vì giận dữ và sắc mặt tái xanh lại, ngón tay run run đặt trên cò súng làm Nguyễn Phương hơi sợ, vội cùng Hai Năng lại góc phòng đứng yên.

- Còn ông Kiệt, đóng cửa lại rồi nghe tôi nói.

Sau khi cửa phòng đã đóng, ông Lê Mai cất tiếng, giọng lạc hẳn đi, khác với bình thường:

- Phương, về phần cháu, bác rất cảm ơn về thiện chí của cháu đã cứu bác mấy lần.

Và quay sang luật sư Kiệt, giọng ông Lê Mai biến thành sắc lạnh nghe muốn rợn tóc gáy:

- Còn ông Kiệt, tôi nhận thấy ông không xứng đáng là một con người chút nào. Cả đời tôi đã là chánh án, nhân danh pháp luật của xã hội xử nhiều người và bây giờ, tôi sẽ làm công việc rửa sạch một vết bẩn trong xã hội loài người.

- Thế... là nghĩa... lý gì?

- Tôi sẽ giết ông!

Luật sư Kiệt hoảng hốt, la lên với giọng run sợ:

- Không, ông không có quyền làm việc đó. Ông sẽ phải ra tòa về tội cố sát, không...

Ông Lê Mai không đáp, giơ cao mũi súng, tay run run vì xúc động. Luật sư Kiệt thì quá sợ hãi, lùi từng bước về phía sau, chân loạng choạng không vững. Cặp mắt đầy vẻ kinh hoàng của kẻ bị dồn vào chân tường.

- Đừng bác, cháu xin bác đừng giết ông Kiệt.

Nhưng lời can gián của Nguyễn Phương như người kêu gào giữa sa mạc, luật sư Kiệt quá sợ hãi chột chồm về phía ông Lê Mai một cách bất ngờ.

- Đoàn! Đoàn!

Mấy phát súng nổ chát chúa vang lên giữa buổi trưa yên lặng. Luật sư Kiệt như một cây cổ thụ bị đốn ngã, gục xuống nền gạch, máu từ ngực tuôn ra thành từng vũng lớn. Trong khi Nguyễn Phương đứng chết trân trước cảnh bi đát ấy thì Hai Năng nháy lại, xem xét vết thương của luật sư Kiệt. Lúc đó, ông Lê Mai như người vừa tỉnh khỏi một cơn ác mộng, ném khẩu súng còn bốc khói và chạy ra ngoài khách sạn như một người điên...

Chiều hôm đó, các báo đăng tin với một hàng chữ khá lớn: Chánh án Lê Mai, thay trời hành đạo, bắn chết luật sư Lê Tuấn Kiệt tại khách sạn Hoa Khôi.

Đêm hôm ấy là đêm Noel. Người đi xem lễ thật đông và ai cũng vui vẻ đón mừng Noel, ngày Chúa giáng sinh, chuộc tội cho loài người. Trong cảnh tượng bừng và tươi sáng ấy, không ai để ý tới một ông già tóc bạc trắng quì xuống ở một góc thánh đường cầu nguyện. Đó chính là ông Lê Mai. Mặc dầu không có đạo nhưng riêng Noel năm nay, ông Lê Mai bỗng thấy có một ý nghĩa thiêng liêng và cao quý, nhất là hình ảnh thánh Nicholas, vị thánh tượng trưng cho tình thương trong mùa Giáng sinh. Đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng, ông tới nhà thờ cầu nguyện, tìm một nguồn an ủi tinh thần vô giá để rồi sáng hôm sau người ta phát giác ông Lê Mai đã tự tử bằng thuốc độc. Bên cái xác lạnh cứng còn để lại một bức thư tuyệt mạng:

Sài Gòn, ngày 24 tháng 12

Kính gởi nhà chức trách,

Tôi là Lê Mai, một chánh án hồi hưu. Cái chết của tôi là do tôi nhận thấy mình không còn xứng đáng sống trên cõi đời này nữa. Trong suốt cuộc đời nhung lụa, giàu sang, tôi đã không làm được gì tốt đẹp để xứng đáng với sự giàu có ấy. Vậy mà ngày xưa, tôi đã vì viễn ảnh giàu sang ấy, lợi dụng chức vụ chánh án của mình để đồng lõa, xử phạt ông Phạm Ngọc Cảnh mười ba năm tù và đày đi xa. Tôi đã chôn vùi một nhân tài của đất nước, một con người say mê khoa học và sẽ giúp ích cho nhân dân nếu không bị hãm hại, cắt đứt sự nghiệp nửa chừng. Tôi rất hối hận về việc làm ấy và giết tên Lê Tuấn Kiệt để chuộc lỗi với người đã chết. Còn sự thật vụ án ra sao, xin nhà chức trách lấy chiếc máy thu băng đặt dưới gầm bàn ở phòng 21, khách sạn Hoa Khôi thì sẽ rõ. Ở đây, tôi muốn xưng cái gia tài khoảng nửa tỉ bạc của tôi vào quỹ xã hội để giúp đỡ trẻ mồ côi, tàn tật hoặc những người giờ này còn đói rách khổ sở. Tôi mong rằng việc làm sau cùng này sẽ giúp ích được nhiều người để linh hồn tôi có thể yên giấc ngàn thu, sống trong thế giới lý tưởng nhất, thế giới chỉ có tình thương bất tận. Xin vĩnh biệt.

Ký tên,

Lê Mai